

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV 2014/92/EU**af 23. juli 2014****om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I henhold til artikel 26, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) indebærer det indre marked et område uden indre grænser med fri bevægelighed for varer, personer, tjenesteydelser og kapital. Opsplitning af det indre marked skader konkurrenceevne, vækst og jobskabelse i Unionen. At fjerne direkte og indirekte hindringer for, at det indre marked kan fungere korrekt, er afgørende for dets gennemførelse. Unionens indsats for det indre marked for finansielle detailtjenesteydelser har allerede bidraget væsentligt til at udvikle betalingstjenesteudbyderes grænseoverskridende virksomhed, forbedre forbrugernes valgmuligheder og øge kvaliteten og gennemsigtigheden af tilbuddene.
- (2) I den forbindelse er der i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF ⁽⁴⁾ fastsat grundlæggende gennemsigtighedskrav til gebyrer, der opkræves af betalingstjenesteudbydere for tjenester i forbindelse med betalingskonti. Indførelsen af ensartede regler for ydelse af betalingstjenester og de oplysninger, der skal gives, har i høj grad lettet betalingstjenesteudbyderes virksomhed, reduceret den administrative byrde og bevirket omkostningsbesparelser for betalingstjenesteudbydere.
- (3) Et velfungerende indre marked og udviklingen af en moderne og socialt inklusiv økonomi er i stigende grad betinget af et universelt udbud af betalingstjenester. Ny lovgivning i denne forbindelse skal være led i en intelligent økonomisk strategi for Unionen, som effektivt skal tage højde for de mere svagtstillede forbrugeres behov.

⁽¹⁾ EUT C 51 af 22.2.2014, s. 3.

⁽²⁾ EUT C 341 af 21.11.2013, s. 40.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 15.4.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 23.7.2014.

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF (EUT L 319 af 5.12.2007, s. 1).

- (4) Som anført i Europa-Parlamentets beslutning af 4. juli 2012 med henstillinger til Kommissionen om adgang til basale bankydelse skal der dog gøres mere for at forbedre og udvikle det indre marked for detailbankydelse. På nuværende tidspunkt hæmmer den manglende gennemsigtighed og sammenlignelighed af gebyrer samt problemerne med at flytte betalingskonto fortsat udfoldelsen af et fuldt integreret marked og bidrager til lav konkurrence i detailbanksektoren. Disse problemer skal der gøres noget ved, og der skal opnås standarder af høj kvalitet.
- (5) De nuværende vilkår i det indre marked vil kunne afholde betalingstjenesteudbydere fra at udøve deres frihed til at etablere sig eller levere tjenesteydelser i Unionen på grund af vanskelighederne med at tiltrække kunder, når de går ind på et nyt marked. At gå ind på nye markeder er ofte forbundet med store investeringer. Sådanne investeringer kan kun betale sig, hvis kreditinstituttet kan forvente tilstrækkelige forretningsmuligheder og en tilsvarende efterspørgsel fra forbrugernes side. Forbrugernes ringe mobilitet for så vidt angår finansielle detailtjenesteydelser skyldes i stor udstrækning den manglende gennemsigtighed og sammenlignelighed af de gebyrer og tjenester, der tilbydes, samt problemerne med flytning af betalingskonti. Disse faktorer kvæler også efterspørgslen. Det gælder navnlig i grænseoverskridende sammenhæng.
- (6) At de eksisterende nationale regelsæt er forskellige, kan desuden medføre betydelige hindringer for gennemførelsen af det indre marked for betalingskonti. De eksisterende nationale bestemmelser vedrørende betalingskonti og særlig vedrørende sammenlignelighed af gebyrer og flytning af betalingskonti afviger fra hinanden. Med hensyn til flytning har manglen på ensartede bindende foranstaltninger på EU-plan ført til forskellig praksis og forskellige foranstaltninger på nationalt plan. Disse forskelle er endnu mere udprægede inden for sammenlignelighed af gebyrer, hvor der ikke findes foranstaltninger på EU-plan, heller ikke selvreguleringsforanstaltninger. Bliver disse forskelle mere markante i fremtiden, fordi betalingstjenesteudbydere er tilbøjelige til at tilpasse deres praksis til de nationale markeder, vil det øge omkostningerne ved udøvelse af virksomhed på tværs af grænserne sammenlignet med de hjemlige kreditinstitutters omkostninger og dermed gøre det mindre attraktivt at udøve grænseoverskridende virksomhed. Den grænseoverskridende virksomhed i det indre marked hæmmes også af de hindringer, der for forbrugere er forbundet med at åbne en betalingskonto i udlandet. De nuværende restriktive kriterier kan forhindre EU-borgere i at bevæge sig frit i Unionen. Hvis alle forbrugere får adgang til en betalingskonto, vil de kunne deltage i og drage fordel af det indre marked.
- (7) Da visse potentielle kunder ikke åbner en betalingskonto, enten fordi de får afslag, eller fordi de ikke tilbydes passende produkter, udnyttes den potentielle efterspørgsel efter betalingskontoydelser i Unionen i øjeblikket ikke fuldt ud. Større forbrugerdeltagelse i det indre marked vil give betalingstjenesteudbydere en yderligere tilskyndelse til at gå ind på nye markeder. At skabe de vilkår, der gør det muligt for alle forbrugere at have adgang til en betalingskonto, er også nødvendigt for at fremme deres deltagelse i det indre marked og give dem mulighed for at nyde godt af de fordele, det har ført med sig.
- (8) Gennemsigtighed og sammenlignelighed af gebyrer har været overvejet på EU-plan i et selvreguleringsinitiativ iværksat af banksektoren. Man nåede dog ikke til endelig enighed om dette initiativ. Med hensyn til flytning udgør de fælles principper, som European Banking Industry Committee fastlagde i 2008, en standardmekanisme for flytning af betalingskonti mellem banker, som er etableret i samme medlemsstat. Men da principperne ikke er bindende, er disse fælles principper blevet anvendt på en uensartet måde i Unionen og med ineffektive resultater. De fælles principper vedrører desuden kun flytning af betalingskonti på nationalt plan, ikke på tværs af grænserne. Med hensyn til adgangen til en basal betalingskonto opfordredes medlemsstaterne i Kommissionens henstilling 2011/442/EU ⁽¹⁾ til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre anvendelsen heraf senest seks måneder efter offentliggørelsen. Til dags dato efterlever kun nogle få medlemsstater henstillingens hovedprincipper.

⁽¹⁾ Kommissionens henstilling 2011/442/EU af 18. juli 2011 om adgang til at oprette og anvende en basal betalingskonto (EUT L 190 af 21.7.2011, s. 87).

- (9) Med henblik på at understøtte effektiv og problemfri finansiel mobilitet på lang sigt er det afgørende, at der indføres ensartede regler for at løse problemet med den ringe kundemobilitet og især for at forbedre sammenligningen af betalingskontoydelser og -gebyrer og tilskynde til flytning af betalingskonti samt for at undgå, at forbrugere, der ønsker at åbne og anvende en betalingskonto i udlandet, forskelsbehandles på grund af bopæl. Herudover er det meget vigtigt, at der træffes passende foranstaltninger til at fremme kundernes deltagelse i markedet for betalingskonti. Disse foranstaltninger vil tilskynde betalingstjenesteudbydere til at deltage i det indre marked og sikre lige konkurrencevilkår, hvilket vil skærpe konkurrencen og effektivisere ressourcefordelingen i Unionens marked for finansielle detailtjenesteydelser til gavn for virksomheder og forbrugere. Gennemsigtige oplysninger om gebyrer og flytningsmuligheder kombineret med retten til en betalingskonto med basale funktioner vil desuden gøre det nemmere for EU-borgere at bevæge sig frit og gøre indkøb i Unionen og dermed drage fordel af et fuldt fungerende indre marked for finansielle detailtjenesteydelser og vil bidrage til den videre udvikling af det indre marked.
- (10) Det er endvidere afgørende at sikre, at direktivet ikke hæmmer innovationen inden for området finansielle detailtjenesteydelser. Hvert år bliver nye teknologier tilgængelige, hvilket kan gøre den nuværende betalingskontomodell forældet, som f.eks. mobilbanktjenester og forudbetalte betalingskort.
- (11) Dette direktiv bør ikke være til hinder for, at medlemsstaterne opretholder eller vedtager strengere bestemmelser for at beskytte forbrugerne, forudsat at sådanne bestemmelser er i overensstemmelse med medlemsstaternes forpligtelser i henhold til EU-retten og dette direktiv.
- (12) Bestemmelserne i dette direktiv om sammenlignelighed af gebyrer og flytning af betalingskonti bør finde anvendelse på alle betalingstjenesteudbydere som defineret i direktiv 2007/64/EF. Bestemmelserne i dette direktiv om adgang til betalingskonti med basale funktioner bør kun finde anvendelse på kreditinstitutter. Alle bestemmelser i dette direktiv bør omhandle betalingskonti, gennem hvilke forbrugere kan udføre følgende transaktioner: indsætte midler, hæve kontanter samt gennemføre og modtage betalingstransaktioner til og fra tredjemand, herunder gennemførelse af kredittransaktioner. Følgelig bør konti med mere begrænsede funktioner ikke være omfattet. F.eks. bør konti såsom opsparingskonti, kreditkortkonti, som der normalt kun indsættes midler på med henblik på tilbagebetaling af kreditkortgæld, realkreditlån på løbende konti eller e-pengekonti i princippet ikke være omfattet af direktivets anvendelsesområde. Hvis disse konti bruges til daglige betalingstransaktioner og indeholder alle de ovenfor anførte funktioner, vil de imidlertid falde inden for dette direktivs anvendelsesområde. Konti, der indehaves af virksomheder, også små virksomheder og mikrovirksomheder, bør falde uden for dette direktivs anvendelsesområde, medmindre de ejes personligt. Medlemsstaterne bør kunne vælge at udvide anvendelsen af dette direktiv til andre betalingstjenesteudbydere og andre betalingskonti, f.eks. konti med mere begrænsede betalingsfunktioner.
- (13) Eftersom en betalingskonto med basale funktioner i dette direktiv er en type betalingskonto, bør bestemmelserne om gennemsigthed og flytning også finde anvendelse på sådanne konti.
- (14) Definitionerne i dette direktiv bør i det omfang, det er muligt, stemme overens med dem, der findes i anden EU-lovgivning, især definitionerne i direktiv 2007/64/EF og i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 ⁽¹⁾.
- (15) Det er vigtigt for forbrugerne at kunne forstå gebyrer, således at de kan sammenligne tilbud fra forskellige betalingstjenesteudbydere og træffe informerede beslutninger om, hvilken betalingskonto der bedst modsvarer deres behov. Gebyrer kan ikke sammenlignes, hvis betalingstjenesteudbydere anvender forskellig terminologi for de samme tjenester og præsenterer oplysningerne forskelligt. Standardiseret terminologi kombineret med målrettede oplysninger om gebyrer, der omfatter de mest repræsentative tjenester, der er knyttet til betalingskonti, præsenteret på en ensartet måde kan være en hjælp til forbrugerne til både at forstå og sammenligne gebyrer.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009 (EUT L 94 af 30.3.2012, s. 22).

- (16) Forbrugerne vil få mest gavn af kortfattede oplysninger, som er standardiserede og nemme at sammenligne de forskellige betalingstjenesteudbydere imellem. De værktøjer, der stilles til rådighed for forbrugerne til sammenligning af tilbud om betalingskonti, vil ikke virke positivt, hvis den tid, det tager at gennemgå lange lister over gebyrer for forskellige tilbud, ikke står mål med fordelene ved at vælge det økonomisk mest fordelagtige tilbud. Disse værktøjer bør være mangesidede, og der bør gennemføres forbrugerundersøgelser. På nuværende tidspunkt bør terminologien for gebyrer kun standardiseres for de mest repræsentative udtryk og definitioner i medlemsstaterne for at undgå risikoen for, at der gives for mange oplysninger, og for at fremme en hurtig gennemførelse.
- (17) Terminologien for gebyrer bør fastlægges af medlemsstaterne, så der kan tages hensyn til de lokale markeders særkendetegn. For at blive betragtet som repræsentativ bør en tjeneste være omfattet af et gebyr hos mindst én betalingstjenesteudbyder i en medlemsstat. Desuden bør den terminologi, der anvendes til at definere sådanne tjenester, i tilfælde hvor tjenesterne er fælles for et flertal af medlemsstaterne, standardiseres på EU-plan for at gøre det lettere at sammenligne betalingskontotilbud i hele Unionen. For at sikre, at de nationale lister er tilstrækkeligt ensartede, bør den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, »EBA«) oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 ⁽¹⁾ etablere retningslinjer, som medlemsstaterne kan støtte sig til, når de fastlægger de tjenester, som er mest udbredte, og som medfører de største udgifter for forbrugerne på nationalt plan. Med henblik herpå bør medlemsstaterne senest den 18. december 2014 meddele Kommissionen og EBA, hvilke myndigheder disse retningslinjer bør rettes til.
- (18) Når medlemsstaterne har fastlagt en foreløbig liste over de mest repræsentative tjenester, for hvilke der opkræves gebyr på nationalt plan, med tilhørende udtryk og definitioner, bør EBA gennemgå dem for ved hjælp af et udkast til de reguleringsmæssige tekniske standarder at udpege de tjenester, der er fælles for et flertal af medlemsstaterne, og ved hjælp af retningslinjer foreslå standardiserede udtryk og definitioner herfor på EU-plan på alle Unionens institutioners officielle sprog. EBA bør sikre, at der kun bruges ét udtryk for hver tjeneste på alle en given medlemsstats officielle sprog, som også er et af Unionens institutioners officielle sprog. Dette betyder, at forskellige udtryk for den samme tjeneste kan anvendes i forskellige medlemsstater, der deler et af Unionens institutioners officielle sprog, idet der tages hensyn til nationale særtræk. Medlemsstaterne bør derefter indarbejde alle de udtryk, der kan anvendes på EU-plan, i deres foreløbige lister og offentliggøre deres endelige lister på grundlag heraf.
- (19) For at gøre det nemmere for forbrugerne at sammenligne gebyrer for betalingskonti i det indre marked bør betalingstjenesteudbyderne stille et gebyroplysningsdokument, som indeholder gebyrerne for alle de tjenester, der er knyttet til en betalingskonto, som er anført på listen over de mest repræsentative tjenester på nationalt plan, til rådighed for forbrugerne. Gebyroplysningsdokumentet bør, hvis det er relevant, anvende de standardiserede udtryk og definitioner, der er fastlagt på EU-plan. Dette forventes også at bidrage til at skabe lige konkurrencevilkår for betalingstjenesteudbydere, der konkurrerer med hinanden på markedet for betalingskonti. Gebyroplysningsdokumentet bør ikke omfatte andre gebyrer. Hvis en betalingstjenesteudbyder ikke tilbyder en tjeneste fra listen over de mest repræsentative tjenester, der er knyttet til en betalingskonto, bør det angive dette ved f.eks. at markere tjenesten med »tilbydes ikke« eller »ikke relevant«. Medlemsstaterne bør kunne kræve, at nøgleindikatorer såsom en samlet omkostningsindikator, der giver et overblik over forbrugernes samlede årlige omkostninger for betalingskontoen, angives i gebyroplysningsdokumentet. For at hjælpe forbrugerne med at forstå de gebyrer, de skal betale for deres betalingskonto, bør der stilles et glossar med tydelige, ikketekniske og utvetydige forklaringer af som minimum de gebyrer og tjenester, der er omfattet af gebyroplysningsdokumentet, til rådighed for dem. Glossaret bør fungere som et nyttigt værktøj til at fremme en bedre forståelse af gebyrer og dermed medvirke til at sætte forbrugerne i stand til at vælge fra et bredere udvalg af betalingskontotilbud. Betalingstjenesteudbyderne bør også forpligtes til vederlagsfrit og mindst en gang om året at oplyse forbrugerne om alle de gebyrer, der er opkrævet i forbindelse med deres betalingskonto, herunder overtræksrenten og kreditrentesatsen, hvis det er relevant.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).

Dette berører ikke bestemmelserne om kassekredit i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF ⁽¹⁾. Disse bagudrettede oplysninger bør gives i form af et dokument benævnt »Gebyropgørelse«. Den bør indeholde en oversigt over påløbne rentebeløb og alle de gebyrer, der er opkrævet i forbindelse med brugen af betalingskontoen, så forbrugeren kan forstå, hvad der er betalt for, og tage stilling til, om han bør ændre sit forbrugsmønster eller skifte til en anden udbyder. Hvis de oplysninger, der gives om gebyrer efterfølgende, præsenterer de mest repræsentative tjenester i samme rækkefølge som de oplysninger, der gives om gebyrer på forhånd, vil den positive virkning være optimal.

- (20) For at imødekomme forbrugernes behov er det nødvendigt at sikre, at oplysninger om gebyrer for betalingskonti er præcise, klare og sammenlignelige. EBA bør derfor efter høring af de nationale myndigheder og efter gennemførelse af forbrugerundersøgelser udarbejde udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende et standardiseret præsentationsformat til gebyroplysningsdokumentet og gebyropgørelsen samt fælles symboler, så det sikres, at de er forståelige og sammenlignelige for forbrugerne. Alle gebyroplysningsdokumenter og gebyropgørelser fra alle kreditinstitutter i en medlemsstat bør have samme udformning, rækkefølgen af enkeltoplysninger bør være den samme, og de bør anvende de samme betegnelser for kategorier, så forbrugerne kan sammenligne de to dokumenter og således forstå og anvende oplysningerne bedst muligt. Gebyroplysningsdokumentet og gebyropgørelsen bør klart kunne skelnes fra anden kommunikation. Når udformningen fastlægges, bør EBA desuden også tage hensyn til, at medlemsstaterne kan vælge at udlevere gebyroplysningsdokumentet og gebyropgørelsen sammen med de oplysninger, der kræves i henhold til anden EU-lovgivning eller national lovgivning om betalingskonti og tilknyttede tjenester.
- (21) For at sikre ensartet anvendelse af den gældende EU-terminologi i hele Unionen bør medlemsstaterne forpligte betalingstjenesteudbydere til at anvende EU-terminologien sammen med den resterende standardiserede nationale terminologi, som er udpeget i den endelige liste, når de kommunikerer med forbrugerne, herunder i gebyroplysningsdokumentet og gebyropgørelsen. Betalingstjenesteudbydere bør kunne anvende handelsnavne for deres tjenester i deres aftaleoplysninger, kommercielle oplysninger og markedsføringsoplysninger til forbrugere, forudsat at de tydeligt gør opmærksom på de hertil svarende standardiserede udtryk. Når de vælger at bruge handelsnavne i gebyroplysningsdokumentet eller gebyropgørelsen, bør det gøres som supplement til de standardiserede udtryk som en sekundær betegnelse, f.eks. ved hjælp af parentes eller mindre skriftstørrelse.
- (22) Sammenligningswebsteder, der er uafhængige, er et effektivt middel for forbrugerne til at vurdere forskellige betalingskontotilbud på et sted. Sådanne websteder kan tilvejebringe den rette balance mellem behovet for klare og kortfattede og for fuldstændige og fuldt dækkende oplysninger, idet de giver brugerne mulighed for at få mere detaljerede oplysninger, hvis de ønsker det. De bør sigte mod at omfatte den bredest mulige vifte af tilbud for at give et repræsentativt overblik, samtidig med at de dækker en betydelig del af markedet. Webstederne kan også reducere udgifterne til søgning af information, da forbrugerne ikke behøver at indhente oplysninger hos de forskellige betalingstjenesteudbydere. Det er vigtigt, at de oplysninger, der gives på sådanne websteder, er troværdige, upartiske og gennemsigtige, og at forbrugerne oplyses om, at sådanne websteder er tilgængelige. Medlemsstaterne bør i denne forbindelse informere offentligheden om sådanne websteder.
- (23) For at kunne indhente upartiske oplysninger om opkrævede gebyrer og rentesatser, der finder anvendelse på betalingskonti, bør forbrugerne kunne bruge offentligt tilgængelige sammenligningswebsteder, som er operationelt uafhængige af betalingstjenesteudbydere, hvilket betyder, at ingen betalingstjenesteudbyder bør gives gunstigere behandling end andre i søgeresultaterne. Medlemsstaterne bør derfor sikre, at forbrugerne har fri adgang til mindst ét sådant websted på deres respektive områder. Sammenligningswebsteder kan drives af eller på vegne af de kompetente myndigheder, andre offentlige myndigheder og/eller private operatører. Funktionen til sammenligning af gebyrer i forbindelse med betalingskonti kan også udfyldes af eksisterende websteder, der sammenligner en bred vifte af finansielle eller ikkefinansielle produkter. Sådanne websteder bør drives i henhold til bestemte kvalitetskriterier, herunder kravet om at formidle oplysninger om deres ejere, at præcise og ajourførte oplysninger, at angive tidspunktet for den seneste ajourføring, at fastsætte klare, objektive kriterier, som sammenligningen vil bygge på, og at omfatte en bred vifte af betalingskontotilbud, der dækker en betydelig del af markedet. Medlemsstaterne bør kunne fastsætte, hvor ofte sammenligningswebsteder skal gennemgå og ajourføre de oplysninger, de

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (EUT L 133 af 22.5.2008, s. 66).

leverer til forbrugerne, under hensyntagen til hvor ofte betalingstjenesteudbydere generelt ajourfører deres gebyroplysninger. Medlemsstaterne bør ligeledes fastsætte, hvad der udgør en bred vifte af betalingskontotilbud, der dækker en betydelig del af markedet ved f.eks. at vurdere, hvor mange betalingstjenesteudbydere der findes, og/eller deres markedsandel og/eller deres geografiske placering, og dermed om et simpelt flertal eller mindre vil være tilstrækkeligt. Et sammenligningswebsted bør sammenligne de gebyrer, som skal betales for tjenester, som er opregnet på listen over de mest repræsentative tjenester, der er knyttet til betalingskonti, som er omfattet af listen over de, under anvendelse af EU-terminologi.

Det er hensigtsmæssigt, at medlemsstaterne bør kunne kræve, at sådanne websteder kan sammenligne andre oplysninger, f.eks. oplysninger om bestemmende faktorer for det serviceniveau, som betalingstjenesteudbydere yder, såsom antallet og placeringen af filialer eller pengeautomater. Hvis der kun er ét websted i en medlemsstat, og dette websted ophører med driften eller med at efterleve kvalitetskriterierne, bør medlemsstaten sikre, at forbrugere har adgang inden for rimelig tid til et andet sammenligningswebsted på nationalt plan.

- (24) Det er almindelig praksis, at betalingstjenesteudbydere tilbyder en betalingskonto som en del af en pakke sammen med produkter eller tjenester, som ikke er tjenester, der er knyttet til en betalingskonto, såsom forsikringsprodukter eller finansiel rådgivning. Denne praksis kan være et middel for betalingstjenesteudbydere til at diversificere deres udbud og konkurrere med hinanden, hvilket i sidste ende kan komme forbrugerne til gode. Kommissionens undersøgelse fra 2009 vedrørende koblingssalg i den finansielle sektor samt relevante høringer og forbrugerklager har imidlertid vist, at betalingstjenesteudbydere i nogle tilfælde tilbyder betalingskonti i pakker med andre produkter, som forbrugerne ikke har anmodet om, og som ikke er væsentlige for betalingskonti, f.eks. boligforsikring. Det er desuden blevet bemærket, at denne praksis kan gøre priserne mindre gennemsigtige og sammenlignelige, begrænse forbrugernes købsmuligheder og indvirke negativt på deres mobilitet. Når betalingstjenesteudbydere tilbyder betalingskonti som en del af en pakke, bør medlemsstaterne derfor sikre, at forbrugerne får oplysninger om, hvorvidt betalingskontoen kan købes separat, og i så fald give særskilte oplysninger om de gældende priser og gebyrer, der er forbundet med hver af de øvrige produkter eller tjenester i denne pakke, der kan købes separat.
- (25) Proceduren for flytning af betalingskonti bør harmoniseres i hele Unionen. På nuværende tidspunkt er de eksisterende foranstaltninger på nationalt plan ekstremt forskelligartede, og de sikrer ikke et tilstrækkeligt niveau af forbrugerbeskyttelse i alle medlemsstaterne. Fastsættelse af lovgivningsmæssige foranstaltninger vedrørende de hovedprincipper, som betalingstjenesteudbydere skal følge, når de leverer disse tjenester i de enkelte medlemsstater, vil forbedre den måde, det indre marked fungerer på både for forbrugere og betalingstjenesteudbydere. På den ene side vil det kunne sikre lige konkurrencevilkår for forbrugere, som kan ønske at åbne en betalingskonto i en anden medlemsstat, da det vil sikre, at der ydes et tilsvarende niveau af beskyttelse. På den anden side vil det kunne mindske forskellene mellem de lovgivningsmæssige foranstaltninger på nationalt plan og derfor begrænse den administrative byrde for de betalingstjenesteudbydere, som agter at tilbyde deres tjenester på tværs af grænserne. Følgelig vil foranstaltningerne vedrørende flytning kunne lette ydelsen af tjenester, der er knyttet til betalingskonti inden for det indre marked.
- (26) Flytning bør ikke indebære overførsel af aftalen fra den overførende betalingstjenesteudbyder til den modtagende betalingstjenesteudbyder.
- (27) Forbrugerne har kun incitament til at flytte deres betalingskonti, hvis proceduren ikke indebærer en uforholdsmæssigt stor administrativ og finansiel byrde. Derfor bør betalingstjenesteudbydere tilbyde forbrugerne en klar, hurtig og sikker procedure for flytning af betalingskonti, herunder betalingskonti med basale funktioner. En sådan procedure bør sikres, når forbrugerne ønsker at flytte fra én betalingstjenesteudbyder til en anden, og også når forbrugerne ønsker at flytte mellem forskellige betalingskonti inden for samme betalingstjenesteudbyder. Dette vil kunne gøre det muligt for forbrugerne at drage fordel af de mest hensigtsmæssige tilbud på markedet og nemt skifte fra deres nuværende betalingskonto til andre potentielt mere passende betalingskonti, uanset om det er inden for samme betalingstjenesteudbyder eller mellem forskellige betalingstjenesteudbydere. Hvis betalingstjenesteudbydere opkræver gebyrer i forbindelse med flytningsservice, bør de være rimelige og modsvare de omkostninger, som betalingstjenesteudbyderen faktisk afholder.

- (28) Medlemsstaterne bør i forbindelse med flytning mellem to betalingstjenesteudbydere, der begge er etableret på deres område, kunne fastsætte eller opretholde andre ordninger end dem, der er fastsat i dette direktiv, hvis det klart er i forbrugers interesse.
- (29) Flytningsproceduren bør være så ligetil som muligt for forbrugeren. Medlemsstaterne bør derfor sikre, at den modtagende betalingstjenesteudbyder påtager sig ansvaret for at indlede og forestå proceduren på forbrugers vegne. Medlemsstaterne bør kunne anvende yderligere midler, såsom en teknisk løsning, når de fastlægger flytningsservicen. Sådanne yderligere midler kan gå videre end kravene i dette direktiv, f.eks. kan flytningsservicen leveres inden for en kortere tidsramme, eller betalingstjenesteudbydere kan pålægges at sikre, hvis en forbruger anmoder herom, automatisk eller manuel omdirigering af kredittransaktioner, der modtages på den tidligere betalingskonto, til den nye betalingskonto inden for en fastsat begrænset periode, som løber fra modtagelsen af tilladelsen til flytning. Sådanne yderligere midler kan også bruges af betalingstjenesteudbydere på frivillig basis, selv hvor en medlemsstat ikke kræver det.
- (30) Forbrugere bør kunne anmode den modtagende betalingstjenesteudbyder om at foretage flytningen af alle eller en del af deres indgående kredittransaktioner, stående ordrer om kredittransaktioner eller mandater til direkte debiteringer, ideelt set ved et enkelt møde med den modtagende betalingstjenesteudbyder. Med henblik herpå bør forbrugere kunne underskrive én enkelt tilladelse til udførelse af hver af de ovennævnte opgaver. Medlemsstaterne kan kræve, at tilladelsen fra forbrugeren er skriftlig, men kan også vælge at acceptere tilsvarende midler, hvor det er relevant, f.eks. i tilfælde af et automatisk flytningssystem. Før forbrugeren giver sin tilladelse, bør han underrettes om alle etaper af den procedure, der er nødvendig for at gennemføre flytningen. F.eks. kan tilladelsen omfatte alle de opgaver, der er en del af flytningsservicen, og kunne give mulighed for, at forbrugeren kun kan vælge mellem disse opgaver.
- (31) Det er nødvendigt for en vellykket flytning, at den overførende betalingstjenesteudbyder samarbejder i forbindelse med proceduren. Den modtagende betalingstjenesteudbyder bør modtage alle de oplysninger fra den overførende betalingstjenesteudbyder, der er nødvendige for at kunne iværksætte betalingerne på den anden betalingskonto. Disse oplysninger bør imidlertid ikke gå ud over, hvad der er nødvendigt for at foretage flytningen.
- (32) For at gøre det lettere at åbne konti på tværs af grænserne bør forbrugere kunne anmode den nye betalingstjenesteudbyder om for den nye betalingskonto at oprette alle eller en del af stående ordrer om kredittransaktioner, acceptere de direkte debiteringer fra den dato, som forbrugeren har anført, og give forbrugeren oplysninger om den nye betalingskonto, ideelt set ved et enkelt møde med den nye betalingstjenesteudbyder.
- (33) Forbrugere bør ikke udsættes for økonomiske tab, herunder omkostninger og renter forårsaget af fejl, der er begået af en af de betalingstjenesteudbydere, som er involveret i flytningsproceduren. Navnlig bør forbrugere ikke lide økonomiske tab som følge af betaling af yderligere gebyrer, renter eller andre afgifter samt bøder, strafafgifter eller anden form for økonomisk skade, der skyldes forsinkelser i udførelsen af betalinger.
- (34) Medlemsstaterne bør sikre, at forbrugere, der ønsker at åbne en betalingskonto, ikke forskelsbehandles på grund af nationalitet eller bopæl. Det er ganske vist vigtigt, at kreditinstitutterne sikrer sig, at deres kunder ikke anvender det finansielle system til ulovlige formål som f.eks. svig, hvidvaskning af penge eller finansiering af terrorisme, men de bør ikke stille hindringer i vejen for forbrugere, der ønsker at udnytte fordelene ved det indre marked ved at åbne og anvende betalingskonti i udlandet. Bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF ⁽¹⁾ bør derfor ikke anvendes som påskud for at afvise kommercielt mindre attraktive forbrugere.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF af 26. oktober 2005 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme (EUT L 309 af 25.11.2005, s. 15).

- (35) Forbrugere, der har lovligt ophold i Unionen, bør ikke forskelsbehandles på grund af nationalitet eller bopæl eller af nogen anden grund omhandlet i artikel 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (»chartret«), når de ansøger om eller anvender en betalingskonto i Unionen. Adgangen til betalingskonti med basale funktioner bør desuden sikres af medlemsstaterne, uanset forbrugers økonomiske situation, f.eks. deres beskæftigelsesstatus, indkomstniveau, kredithistorik eller personlige konkurs.
- (36) Forbrugere, der har lovligt ophold i Unionen, og som ikke har en betalingskonto i en bestemt medlemsstat, bør kunne åbne og gøre brug af en betalingskonto med basale funktioner i den pågældende medlemsstat. Begrebet »lovligt ophold i Unionen« bør omfatte både unionsborgere og tredjelandsstatsborgere, der allerede nyder godt af de rettigheder, de har i henhold til EU-retsakter såsom Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 ⁽¹⁾, Rådets direktiv 2003/109/EF ⁽²⁾, Rådets forordning (EF) nr. 859/2003 ⁽³⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF ⁽⁴⁾. Det bør også omfatte personer, der søger om asyl i henhold til Genèvekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling og protokollen af 31. januar 1967 og andre relevante internationale traktater. Desuden bør medlemsstaterne kunne udvide begrebet »lovligt ophold i Unionen« til også at omfatte andre tredjelandsstatsborgere, der befinder sig på deres område.
- (37) Medlemsstaterne bør under fuld overholdelse af de traktatfæstede grundlæggende frihedsrettigheder kunne kræve, at forbrugere, som ønsker at åbne en betalingskonto med basale funktioner på deres område, påviser en ægte interesse heri. Uden at det berører de krav, der er fastsat i overensstemmelse med direktiv 2005/60/EF medhenblik på bekæmpelse af hvidvaskning af penge, bør fysisk tilstedeværelse på kreditinstitutternes forretningssted ikke være en forudsætning for at udvise en sådan ægte interesse.
- (38) Medlemsstaterne bør sikre, at antallet af kreditinstitutter, der tilbyder betalingskonti med basale funktioner, er tilstrækkeligt til at sikre, at de kan stilles til rådighed for alle forbrugere, med henblik på at forhindre enhver form for forskelsbehandling af dem og hindre konkurrencefordrejning. De faktorer, der skal tages hensyn til ved fastlæggelsen af et tilstrækkeligt antal kreditinstitutter, bør omfatte dækningen af netværket af kreditinstitutter, størrelsen af medlemsstatens område, forbrugernes fordeling på området, kreditinstitutternes markedsandel, og hvorvidt betalingskonti med basale funktioner kun udgør en lille del af de betalingskonti, som kreditinstituttet stiller til rådighed. I princippet bør betalingskonti med basale funktioner tilbydes af så mange kreditinstitutter som muligt for at sikre, at forbrugerne kan åbne sådanne konti i et kreditinstitut, der ligger inden for kort afstand fra deres bopæl, og at forbrugerne på ingen måde forskelsbehandles i forbindelse med adgangen til disse konti og reelt kan gøre brug af dem. Medlemsstaterne bør navnlig sikre, at der ikke forekommer synlig forskelsbehandling i form af f.eks. et kort med et andet udseende eller et anderledes kontonummer eller et anderledes kortnummer. Det bør dog være muligt for en medlemsstat at fastsætte, at betalingskonti med basale funktioner kun tilbydes af et mindre antal kreditinstitutter, men dette bør være begrundet i den omstændighed, at disse kreditinstitutter for eksempel er så spredt ud over den pågældende medlemsstats område, at de kan betjene alle forbrugere, uden at de behøver at bevæge sig særlig langt væk fra deres hjem for at komme dertil. Endvidere bør forbrugere, der anvender betalingskonti med basale funktioner, på ingen måde stigmatiseres, og dette mål kan bedst opfyldes, hvis der udpeges et større antal kreditinstitutter.
- (39) Medlemsstaterne bør kunne indføre mekanismer for at bistå forbrugere uden fast adresse, asylansøgere og forbrugere, som ikke har fået opholdstilladelse, men som ikke kan udvises af retlige eller faktiske grunde, således at de fuldt ud kan drage fordel af dette direktiv.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT L 149 af 5.7.1971, s. 2).

⁽²⁾ Rådets direktiv 2003/109/EF af 25. november 2003 om tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlænding (EUT L 16 af 23.1.2004, s. 44).

⁽³⁾ Rådets forordning (EF) nr. 859/2003 af 14. maj 2003 om udvidelse af bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 1408/71 og forordning (EØF) nr. 574/72 til at omfatte tredjelandsstatsborgere, der ikke allerede er dækket af disse bestemmelser udelukkende på grund af deres nationalitet (EUT L 124 af 20.5.2003, s. 1).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EØF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/EØF, 72/194/EØF, 73/148/EØF, 75/34/EØF, 75/35/EØF, 90/364/EØF, 90/365/EØF og 93/96/EØF (EUT L 158 af 30.4.2004, s. 77).

- (40) Når medlemsstater tillader, at kreditinstitutter på en forbrugers anmodning stiller en kassekredit til rådighed i forbindelse med en betalingskonto med basale funktioner, bør de kunne fastsætte et maksimumsbeløb og en maksimumsperiode for en sådan kredit. Medlemsstaterne bør også kunne sikre, at forbrugerne oplyses om eventuelle forbundne gebyrer på en gennemsigtig måde. Endelig bør kreditinstitutter overholde direktiv 2008/48/EF, når de tilbyder en kassekredit sammen med en betalingskonto med basale funktioner.
- (41) For at sikre, at brugere af betalingskonti med basale funktioner bliver betjent på en hensigtsmæssig måde, bør medlemsstaterne pålægge kreditinstitutterne at sikre, at det relevante personale er tilstrækkeligt uddannet, og at potentielle interessekonflikter ikke påvirker disse kunder på en negativ måde.
- (42) Medlemsstaterne bør kunne tillade kreditinstitutter at afslå at åbne en betalingskonto med basale funktioner for forbrugere, der i forvejen har en aktiv eller mindst tilsvarende betalingskonto i samme medlemsstat. For at kontrollere, om en forbruger allerede har en betalingskonto, bør kreditinstitutterne kunne basere sig på en tro og love-erklæring, der fremlægges af forbrugeren.
- (43) Medlemsstaterne bør sikre, at kreditinstitutterne behandler ansøgninger om en betalingskonto med basale funktioner inden for de frister, der er fastsat i dette direktiv, og at kreditinstitutterne i tilfælde af afslag på en sådan ansøgning underretter forbrugeren om de specifikke årsager til afslaget, medmindre dette ville være i strid med national sikkerhed, offentlig orden eller direktiv 2005/60/EF.
- (44) Forbrugerne bør sikres adgang til en række basale betalingstjenester. Tjenester, der er knyttet til betalingskonti med basale funktioner bør omfatte muligheden for at indsætte midler og hæve kontanter. Forbrugerne bør kunne foretage væsentlige betalingstransaktioner såsom modtagelse af indkomst eller ydelser, betaling af regninger eller afgifter og køb af varer og tjenester, herunder også via direkte debitering, kredittransaktioner og anvendelse af betalingskort. Disse tjenester bør gøre det muligt at købe varer og tjenester over internettet og give forbrugerne mulighed for at initiere betalingsordrer via kreditinstituttets internetfaciliteter, når en sådan forefindes. Betalingskonti med basale funktioner bør dog ikke kun være til onlinebrug, da dette ville skabe en hindring for forbrugere, der ikke har internetadgang. Medlemsstaterne bør sikre, at, der i forbindelse med tjenesteydelser, der er knyttet til åbningen, driften og lukningen af en betalingskonto samt indsættelse af midler og hævning af kontanter og gennemførelse af betalingstransaktioner med betalingskort, bortset fra kreditkort, ikke er nogen grænse for det antal af transaktioner, forbrugeren har adgang til i henhold til de specifikke prisregler, som er fastsat i dette direktiv. Med hensyn til udførelsen af kredittransaktioner og direkte debiteringer samt transaktioner via kreditkort, der er knyttet til en betalingskonto med basale funktioner, bør medlemsstaterne kunne fastsætte et minimumsantal af transaktioner, forbrugeren vil have adgang til i henhold til de specifikke prisregler, som er fastsat i dette direktiv, forudsat at de tjenester, som transaktionerne relaterer sig til, vedrører forbrugeren personlige brug. Ved fastsættelse af, hvad der bør betragtes som personlig brug, bør medlemsstaterne tage højde for eksisterende forbrugeradfærd og almindelig kommerciel praksis. Gebyrer, der pålægges for operationer over minimumsantallet af transaktioner, bør aldrig overstige gebyrer efter kreditinstituttets almindelige prispolitik.
- (45) Ved proceduren for fastsættelse af, hvilke tjenester der skal tilbydes sammen med en betalingskonto med basale funktioner, og hvilket minimumsantal transaktioner der skal omfattes, bør der tages hensyn til nationale særkendetegn. Navnlig kan visse tjenester anses for vigtige for at sikre, at en betalingskonto udnyttes fuldt ud, i en bestemt medlemsstat på grund af deres udbredte anvendelse på nationalt plan. I nogle medlemsstater anvender forbrugerne f.eks. stadig checks i vidt omfang, mens det betalingsmiddel meget sjældent anvendes i andre medlemsstater. Dette direktiv bør derfor gøre det muligt for medlemsstaterne at fastsætte yderligere tjenester, der anses for vigtige på nationalt plan, og bør leveres sammen med en betalingskonto med basale funktioner i den pågældende medlemsstat. Desuden bør medlemsstaterne sikre, at de gebyrer, som kreditinstitutterne opkræver for at tilbyde sådanne yderligere tjenester i forbindelse med betalingskonti med basale funktioner, er rimelige.

- (46) For at sikre, at betalingskonti med basale funktioner er tilgængelige for så mange forbrugere som muligt, bør de tilbydes vederlagsfrit eller mod et rimeligt gebyr. For at tilskynde bankløse, svagtstillede forbrugere til at deltage i markedet for detailbankydelse bør medlemsstaterne kunne bestemme, at betalingskonti med basale funktioner skal tilbydes disse forbrugere på særlig gunstige vilkår, f.eks. vederlagsfrit. Medlemsstaterne bør frit kunne definere mekanismen til at identificere de forbrugere, der kan få tilbudt betalingskonti med basale funktioner på mere gunstige vilkår, når blot systemet sikrer, at svagtstillede forbrugere kan få adgang til en betalingskonto med basale funktioner. Under alle omstændigheder bør en sådan tilgang ikke berøre den ret, som alle forbrugere, herunder også ikkesvagtstillede forbrugere, har til at få adgang til betalingskonti med basale funktioner, i det mindste mod et rimeligt gebyr. Desuden bør alle øvrige gebyrer, som forbrugeren afkræves ved manglende overholdelse af aftalevilkårene, være rimelige. Medlemsstaterne bør afgøre, hvad der udgør et rimeligt gebyr, alt efter de nationale omstændigheder.
- (47) Kreditinstituttet bør kun afslå at åbne — og bør kun opsige — en aftale om en betalingskonto med basale funktioner under særlige omstændigheder, f.eks. manglende efterlevelse af lovgivningen om hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme eller om forebyggelse og efterforskning af kriminalitet. Selv i disse tilfælde kan et afslag kun være berettiget, hvis forbrugeren ikke efterlever den pågældende lovgivning, ikke fordi proceduren med at kontrollere, om lovgivningen efterleveres, er for besværlig eller dyr. Der vil dog kunne forekomme tilfælde, hvor en forbruger misbruger sin ret til at åbne og gøre brug af en betalingskonto med basale funktioner. En medlemsstat bør f.eks. kunne tillade, at et kreditinstitut træffer foranstaltninger over for en forbruger, der har begået en forbrydelse, som f.eks. grov svig imod et kreditinstitut, for at undgå, at en sådan kriminalitet forekommer igen. Disse foranstaltninger kan f.eks. omfatte begrænsning af den pågældende forbrugers adgang til en betalingskonto med basale funktioner i et vist tidsrum. Der kan desuden forekomme tilfælde, hvor det forudgående afslag på ansøgning om en betalingskonto kan være nødvendigt for at identificere forbrugere, der kunne tilbydes en betalingskonto på mere gunstige vilkår. I så tilfælde bør kreditinstituttet meddele forbrugeren, at han kan benytte en specifik mekanisme i tilfælde af afslag på ansøgning om en betalingskonto, der opkræves gebyr for, som fastsat i dette direktiv, til at få adgang til en gebyrfri betalingskonto med basale funktioner. Begge disse yderligere tilfælde bør dog være begrænsede, specifikke og baseret på præcist identificerede nationale retsfor skrifter. Når der fastsættes yderligere tilfælde, hvor kreditinstitutter kan afslå at tilbyde betalingskonti til forbrugere, bør medlemsstaterne kunne inddrage bl.a. hensyn til den offentlige sikkerhed eller orden.
- (48) Medlemsstaterne og kreditinstitutterne bør give forbrugerne klare og forståelige oplysninger om retten til at åbne og gøre brug af en betalingskonto med basale funktioner. Medlemsstaterne bør sikre, at kommunikationsforanstaltningerne er målrettede, og at der især tages hånd om bankløse, svagtstillede og mobile forbrugere. Kreditinstitutterne bør aktivt oplyse forbrugerne om de specifikke funktioner, der er forbundet med den tilbudte betalingskonto med basale funktioner, de dertil hørende gebyrer og vilkårene for deres anvendelse, og yde passende assistance i denne forbindelse, og ligeledes om, hvordan forbrugerne kan udøve deres ret til at åbne en betalingskonto med basale funktioner. Forbrugerne bør navnlig oplyses om, at køb af yderligere tjenester ikke er en forudsætning for at få adgang til en betalingskonto med basale funktioner.
- (49) Medlemsstaterne bør fremme foranstaltninger, der støtter formidlingen af viden til de svage stillede forbrugere og giver dem vejledning og bistand i en ansvarlig forvaltning af deres midler. Det er også nødvendigt at give oplysninger om den vejledning, som forbrugerorganisationer og nationale myndigheder kan give forbrugere. Medlemsstaterne bør endvidere fremme kreditinstitutternes initiativer med henblik på at kombinere tilbuddet om betalingskonti med basale funktioner og uafhængige uddannelses tilbud vedrørende økonomiske forhold.
- (50) For at lette betalingstjenesteudbyderes mulighed for at levere deres tjenesteydelser på tværs af grænserne og af hensyn til samarbejde, informationsudveksling og tvistbilæggelse mellem de kompetente myndigheder bør de kompetente myndigheder med ansvar for at håndhæve dette direktiv være de myndigheder, der handler under EBA's tilsynsmyndighed, jf. forordning (EU) nr. 1093/2010, eller andre nationale myndigheder, forudsat at de samarbejder med de myndigheder, der handler under EBA's tilsynsmyndighed med henblik på at varetage deres opgaver i henhold til dette direktiv.

- (51) Medlemsstaterne bør udpege de kompetente myndigheder, som har til opgave at sikre håndhævelsen af dette direktiv, og sørge for, at de har de nødvendige undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser samt tilstrækkelige ressourcer til at kunne varetage deres opgaver. De kompetente myndigheder kan for så vidt angår visse aspekter af dette direktiv indbringe en sag for en domstol, der er kompetent til at træffe en retsafgørelse, herunder i givet fald ved appel. Dette kan gøre det muligt for medlemsstaterne at overlade håndhævelsen af disse bestemmelser til relevante organer og til domstolene, navnlig hvis bestemmelserne i dette direktiv er gennemført i civilretten. Medlemsstaterne bør kunne udpege forskellige kompetente myndigheder for at håndhæve de vidtrækkende forpligtelser, der er fastlagt i dette direktiv. I forbindelse med nogle bestemmelser kan medlemsstaterne f.eks. udpege de kompetente myndigheder, der er ansvarlige for håndhævelse af forbrugerbeskyttelse, hvorimod de i forbindelse med andre bestemmelser kan beslutte at udpege tilsynsførende. Muligheden for at udpege forskellige kompetente myndigheder bør ikke berøre forpligtelsen til løbende tilsyn og samarbejde mellem de kompetente myndigheder som fastsat i dette direktiv.
- (52) Forbrugerne bør have adgang til effektive procedurer for alternativ bilæggelse af tvister, der opstår i forbindelse med rettigheder og forpligtelser i henhold til dette direktiv. Dette er allerede sikret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/11/EU ⁽¹⁾ for så vidt angår relevante aftalerelaterede tvister. Forbrugerne bør dog også have adgang til alternativ tvistbilæggelse i tilfælde af tvister, der opstår inden aftaleindgåelsen vedrørende rettigheder og forpligtelser i henhold til dette direktiv, f.eks. hvis de har fået afslag på adgang til en betalingskonto med basale funktioner. Derfor fastsætter dette direktiv, at forbrugerne bør have adgang til procedurer for alternativ tvistbilæggelse med henblik på bilæggelse af tvister vedrørende rettigheder og forpligtelser i henhold til dette direktiv, uden skelnen mellem aftalerelaterede tvister og tvister, der opstår inden aftaleindgåelsen. Sådanne procedurer for alternativ tvistbilæggelse og de instanser, der tilbyder dem, bør opfylde de kvalitetskrav, som er fastsat i direktiv 2013/11/EU. Efterlevelse af nærværende direktiv kræver behandling af forbrugernes personoplysninger. Denne behandling er underlagt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF ⁽²⁾. Nærværende direktiv bør derfor være i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF.
- (53) Hvert andet år og første gang senest fire år efter dette direktivs ikrafttræden bør medlemsstaterne udarbejde pålidelige årlige statistikker om den måde, som de ved dette direktiv indførte foranstaltninger fungerer på. De bør hertil anvende alle relevante informationskilder og meddele oplysningerne til Kommissionen. Kommissionen bør udarbejde en rapport på grundlag af de oplysninger, den modtager fra medlemsstaterne, første gang fire år efter dette direktivs ikrafttræden og derefter hvert andet år.
- (54) Dette direktiv bør tages op til fornyet gennemgang fem år efter ikrafttrædelsen for at tage højde for markedsudviklingen, f.eks. nye typer betalingskonti og betalingstjenester, samt udviklingen på andre områder af EU-lovgivningen og medlemsstaternes erfaringer. Rapporten, som baseres på denne gennemgang, bør omfatte en opregning af de traktatbrudssøgsmål, som Kommissionen har anlagt vedrørende dette direktiv. Den bør også omfatte en vurdering af størrelsen af de gennemsnitlige gebyrer i medlemsstaterne for betalingskonti, der er omfattet af dette direktiv, af spørgsmålet om de indførte foranstaltninger har forbedret forbrugernes forståelse af betalingskontogebyrer og sammenligneligheden af betalingskonti, og om de har gjort det nemmere at flytte betalingskonti, og af antallet af kontohavere, der har flyttet betalingskonti siden gennemførelsen af dette direktiv.

Den bør også analysere antallet af udbydere, der tilbyder betalingskonti med basale funktioner, og hvor mange af disse konti der er blevet åbnet, herunder af tidligere bankløse forbrugere, eksempler på bedste praksis blandt medlemsstaterne for at begrænse udelukkelsen af forbrugere fra adgang til betalingstjenester samt de årlige gebyrer, der opkræves for betalingskonti med basale funktioner. Den bør også vurdere omkostningerne og fordelene ved at indføre portabilitet af betalingskonti i hele Unionen, muligheden for at skabe en ramme for automatisk omdirigering af betalinger fra en betalingskonto til en anden inden for samme medlemsstat kombineret med automatiske meddelelser til betalingsmodtagere eller betalere, når deres overførsler omdirigeres, og ved at udvide flytnings- servicen til tilfælde, hvor den modtagende og den overførende udbyder af betalingstjenester er etableret i forskellige

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/11/EU af 21. maj 2013 om alternativ tvistbilæggelse i forbindelse med tvister på forbrugerområdet og om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004 og direktiv 2009/22/EF (direktiv om ATB på forbrugerområdet) (EUT L 165 af 18.6.2013, s. 63).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).

medlemsstater. Den bør også omfatte en vurdering af effektiviteten af de eksisterende foranstaltninger og behovet for yderligere foranstaltninger til at øge den finansielle integration og bistå svagtstillede medlemmer af samfundet i forbindelse med overdreven gældsætning. Den bør også vurdere, om bestemmelserne om de oplysninger, betalings-tjenesteudbydere skal give, når de tilbyder pakkeprodukter, er tilstrækkelige, eller om der er behov for yderligere foranstaltninger. Den bør også vurdere, om der er behov for yderligere foranstaltninger for så vidt angår sammenligningswebsteder og for akkreditering af sammenligningswebsteder. Kommissionen bør forelægge Europa-Parlamentet og Rådet denne rapport, der ledsages af lovgivningsforslag, hvis det er relevant.

- (55) I dette direktiv overholdes de grundlæggende rettigheder og de principper, som anerkendes i chartret i overensstemmelse med artikel 6, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Union (TEU).
- (56) Målene for dette direktiv, nemlig gennemsigtighed og sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af behovet for at undgå markedsopsplitning og for at sikre lige konkurrencevilkår i Unionen bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i TEU. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (57) I overensstemmelse med den fælles politiske erklæring af 28. september 2011 fra medlemsstaterne og Kommissionen om forklarende dokumenter ⁽¹⁾ forpligter medlemsstaterne sig til i begrundede tilfælde at lade meddelelsen af gennemførelsesforanstaltninger ledsage af et eller flere dokumenter, der forklarer forholdet mellem et direktivs bestanddele og de tilsvarende dele i de nationale gennemførelsesinstrumenter. Med hensyn til dette direktiv finder lovgiver, at fremsendelsen af sådanne dokumenter er begrundet.
- (58) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse er blevet hørt —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

KAPITEL I

GENSTAND, ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

1. Dette direktiv fastsætter regler om gennemsigtighed og sammenlignelighed af gebyrer, der pålægges forbrugerne i forbindelse med deres betalingskonti i Unionen, regler om flytning af betalingskonti inden for en medlemsstat og regler om lettelse af forbrugernes åbning af betalingskonti på tværs af landegrænserne.
2. Dette direktiv fastsætter desuden en ramme for de regler og vilkår, efter hvilke medlemsstaterne skal sikre forbrugernes ret til at åbne og anvende betalingskonti med basale funktioner i Unionen.
3. Kapitel II og III finder anvendelse på udbydere af betalingstjenester.
4. Kapitel IV finder anvendelse på kreditinstitutter.

Medlemsstaterne kan beslutte at anvende kapitel IV på udbydere af betalingstjenester, som ikke er kreditinstitutter.

⁽¹⁾ EUT C 369, 17.12.2011, s. 14.

5. Medlemsstaterne kan beslutte ikke at anvende dette direktiv helt eller delvist på de enheder, der er omhandlet i artikel 2, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU ⁽¹⁾.

6. Dette direktiv finder anvendelse på betalingskonti, gennem hvilke forbrugere som minimum kan:

- a) indsætte midler på en betalingskonto
- b) hæve kontanter fra en betalingskonto
- c) udføre og modtage betalingstransaktioner, herunder kredittransaktioner, til og fra tredjemand.

Medlemsstaterne kan beslutte at anvende dette direktiv helt eller delvist på andre betalingskonti end dem, der er omhandlet i første afsnit.

7. Åbning og anvendelse af en betalingskonto med basale funktioner i medfør af dette direktiv skal være i overensstemmelse med direktiv 2005/60/EF.

Artikel 2

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) »forbruger«: enhver fysisk person, der optræder med et formål, der ligger uden for den pågældendes erhvervsmæssige virksomhed
- 2) »person med lovligt ophold i Unionen«: en fysisk person, der har ret til at opholde sig i en medlemsstat i medfør af EU-retsakter eller national lovgivning, herunder forbrugere uden fast adresse og personer, der søger om asyl i henhold til Genèvekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling, protokollen af 31. januar 1967 hertil og andre relevante internationale traktater
- 3) »betalingskonto«: en konto oprettet i en eller flere forbrugeres navn med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner
- 4) »betalingstjeneste«: en betalingstjeneste som defineret i artikel 4, nr. 3), i direktiv 2007/64/EF
- 5) »betalingstransaktion«: en handling, der initieres af en betaler eller en betalingsmodtager med henblik på at indbetale, overføre eller hæve midler uden hensyn til eventuelle underliggende forpligtelser mellem betaleren og betalingsmodtageren
- 6) »tjenester, der er knyttet til betalingskontoen«: alle tjenesteydelser, der er knyttet til åbningen, driften og lukningen af en betalingskonto, herunder betalingstjenester og betalingstransaktioner inden for anvendelsesområdet for artikel 3, litra g), i direktiv 2007/64/EF og kassekreditter og overtræk
- 7) »udbyder af betalingstjenester«: en udbyder af betalingstjenester som defineret i artikel 4, nr. 9), i direktiv 2007/64/EF

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338.)

- 8) »kreditinstitut«: et kreditinstitut som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 ⁽¹⁾
- 9) »betalingsinstrument«: et betalingsinstrument som defineret i artikel 4, nr. 23), i direktiv 2007/64/EF
- 10) »overførende udbyder af betalingstjenester«: den udbyder af betalingstjenester, som overfører de oplysninger, der er nødvendige for at foretage flytningen
- 11) »modtagende udbyder af betalingstjenester«: den udbyder af betalingstjenester, som de oplysninger, der er nødvendige for at foretage flytningen, overføres til
- 12) »betalingsordre«: enhver instruktion fra en betaler eller betalingsmodtager til en udbyder af betalingstjenester om at gennemføre en betalingstransaktion
- 13) »betaler«: en fysisk eller juridisk person, der er indehaver af en betalingskonto og tillader en betalingsordre fra denne betalingskonto eller, hvis der ikke er nogen betalingskonto, en fysisk eller juridisk person, der udsteder en betalingsordre til en betalingsmodtagers betalingskonto
- 14) »betalingsmodtager«: en fysisk eller juridisk person, som er den tiltænkte modtager af de midler, der indgår i en betalingstransaktion
- 15) »gebyrer«: alle de eventuelle omkostninger og strafafgifter, forbrugeren skal betale betalingstjenesteudbyderen for eller vedrørende de tjenester, der er knyttet til en betalingskonto
- 16) »kreditrentesats«: enhver rentesats, der betales til forbrugeren i forbindelse med opbevaring af midler på en betalingskonto
- 17) »varigt medium«: ethvert instrument, der gør det muligt for forbrugeren at lagre information, der er rettet personligt til den pågældende på en måde, der tillader fremtidig søgning i et tidsrum, der er afpasset efter informationsformålet, og som giver mulighed for uændret gengivelse af den lagrede information
- 18) »flytning« eller »flytningsservice«: overførsel på en forbrugers anmodning fra en betalingstjenesteudbyder til en anden enten af oplysningerne om alle eller nogle af de stående ordrer om kredittransaktioner, tilbagevendende direkte debiteringer og tilbagevendende indgående kredittransaktioner, der udføres på en betalingskonto, eller af enhver positiv saldo fra en betalingskonto til en anden eller begge, med eller uden lukning af den tidligere betalingskonto
- 19) »direkte debitering«: en national eller grænseoverskridende betalingstjeneste til debitering af en betalers betalingskonto, når betalingsmodtageren på grundlag af samtykke fra betaleren har initieret en betalingstransaktion
- 20) »kredittransaktioner«: en national eller grænseoverskridende betalingstjeneste med henblik på at kreditere en betalingsmodtagers betalingskonto med en betalingstransaktion eller en række betalingstransaktioner fra en betalers betalingskonto foretaget af den betalingstjenesteudbyder, der forvalter betalerens betalingskonto, på grundlag af en instruks fra betaleren

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).

- 21) »stående ordre«: en instruks fra betaleren til den betalingstjenesteudbyder, der forvalter betalerens betalingskonto, om med regelmæssige mellemrum eller på forudbestemte datoer at udføre kredittransaktioner
- 22) »midler«: sedler og mønter, kontopenge og elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF ⁽¹⁾
- 23) »rammeaftale«: en aftale om betalingstjenester, der regulerer den fremtidige udførelse af individuelle og successive betalingstransaktioner, og som kan indeholde forpligtelser og betingelser for oprettelse af en betalingskonto
- 24) »arbejdsdag«: en dag, hvor den relevante betalingstjenesteudbyder holder åbent som påkrævet for gennemførelse af en betalingstransaktion
- 25) »kassekredit«: en udtrykkelig kreditaftale, hvorved en betalingstjenesteudbyder eller et kreditinstitut stiller midler til rådighed for en forbruger, som overstiger den løbende saldo på forbrugerens betalingskonto
- 26) »overtræk«: et stiltiende accepteret overtræk, hvorved en betalingstjenesteudbyder stiller midler til rådighed for en forbruger, som overstiger den løbende saldo på forbrugerens betalingskonto eller den aftalte kassekredit
- 27) »kompetent myndighed«: en myndighed, der i overensstemmelse med artikel 21 udpeges som kompetent af en medlemsstat.

KAPITEL II

SAMMENLIGNELIGHED AF GEBYRER I FORBINDELSE MED BETALINGSKONTI

Artikel 3

Liste over de mest repræsentative tjenester, der er knyttet til en betalingskonto, og for hvilke der opkræves gebyr på nationalt plan, og standardiseret terminologi

1. Medlemsstaterne opstiller en foreløbig liste over mindst 10 og højst 20 af de mest repræsentative tjenester, tilknyttet en betalingskonto der opkræves gebyr for, som udbydes af mindst én betalingstjenesteudbyder på nationalt plan. Listen skal indeholde udtryk og definitioner for hver af de identificerede tjenesteydelser. På alle en given medlemsstats officielle sprog må der kun anvendes et og samme udtryk for hver tjenesteydelse.
2. Med henblik på stk. 1 tager medlemsstaterne de tjenesteydelser i betragtning,
 - a) som forbrugerne oftest anvender i forbindelse med deres betalingskonto
 - b) der både samlet set og pr. enhed medfører de største udgifter for forbrugerne.

For at sikre en tilfredsstillende anvendelse af kriterierne i første afsnit i dette stykke udarbejder EBA senest den 18. marts 2015 retningslinjer i medfør af artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF (EUT L 267 af 10.10.2009, s. 7).

3. Medlemsstaterne meddeler senest den 18. september 2015 Kommissionen og EBA de foreløbige lister, der er omhandlet i stk. 1. Medlemsstaterne giver på anmodning Kommissionen supplerende oplysninger om de data, på grundlag af hvilke de har udarbejdet disse lister for så vidt angår de i stk. 2 fastsatte kriterier.

4. EBA udarbejder på grundlag af de foreløbige lister, der er meddelt i medfør af stk. 3, udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder vedrørende en standardiseret EU-terminologi for de tjenesteydelser, der er fælles for mindst et flertal af medlemsstaterne. Den standardiserede EU-terminologi skal omfatte fælles udtryk og definitioner for de fælles tjenesteydelser og gøres tilgængelig på Unionens institutioners officielle sprog. På alle en given medlemsstats officielle sprog må der kun anvendes et og samme udtryk for hver tjenesteydelse.

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 18. september 2016.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med proceduren i artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. Medlemsstaterne indarbejder den standardiserede EU-terminologi, der er fastsat i medfør af stk. 4, i den foreløbige liste, der er omhandlet i stk. 1, og offentliggør den deraf følgende endelige liste over de mest repræsentative tjenester, der er knyttet til en betalingskonto, snarest muligt og inden for tre måneder efter, at den delegerede retsakt, der er omhandlet i stk. 4, er trådt i kraft.

6. Medlemsstaterne vurderer og ajourfører om nødvendigt hvert fjerde år efter offentliggørelse af den i stk. 5 omhandlede endelige liste listen over de mest repræsentative tjenester, der er opstillet i henhold til stk. 1 og 2. De meddeler Kommissionen og EBA resultatet af deres vurdering og om nødvendigt den ajourførte liste over de mest repræsentative tjenester. EBA gennemgår og ajourfører om nødvendigt den standardiserede EU-terminologi efter fremgangsmåden i stk. 4. Efter at have ajourført den standardiserede EU-terminologi ajourfører og offentliggør medlemsstaterne deres endelige liste, jf. stk. 5, og sikrer, at udbydere af betalingstjenester anvender de ajourførte udtryk og definitioner.

Artikel 4

Gebyroplysningsdokument og glossar

1. Medlemsstaterne sikrer, at udbydere af betalingstjenester, i god tid inden de indgår en aftale om en betalingskonto med en forbruger, udleverer et gebyroplysningsdokument til forbrugeren i papirform eller på et andet varigt medium, der indeholder de standardiserede udtryk i den endelige liste over de mest repræsentative tjenester, der er knyttet til en betalingskonto, jf. artikel 3, stk. 5, i dette direktiv og, hvis en sådan tjeneste udbydes af en betalingstjenesteudbyder, gebyrerne for hver enkelt tjeneste, jf. dog artikel 42, stk. 3, i direktiv 2007/64/EF og kapitel II i direktiv 2008/48/EF.

2. Gebyroplysningsdokumentet skal:

a) være et kort og selvstændigt dokument

b) udformes og opstilles således, at det er klart og letlæseligt, med brug af en læservenlig skriftstørrelse

c) være lige så forståeligt, hvis det oprindeligt er affattet i farver, men udskrives eller fotokopieres i sort-hvid

d) affattes på det officielle sprog i den medlemsstat, hvor betalingskontoen tilbydes, eller, hvis det er aftalt mellem forbrugeren og udbyderen af betalingstjenester, på et andet sprog

- e) være præcist, ikke vildledende og angives i den samme valuta som betalingskontoen, eller, hvis det er aftalt mellem forbrugeren og udbyderen af betalingstjenester, i en af Unionens andre valutaer
- f) indeholde titlen »gebyroplysningsdokument« øverst på første side ved siden af et fælles symbol, der adskiller dokumentet fra anden dokumentation, og
- g) indeholde en erklæring om, at det omfatter gebyrer for de mest repræsentative tjenester, der er knyttet til betalingskontoen, og at de fuldstændige oplysninger om alle tjenesteydelserne forud for og i forbindelse med aftaleindgåelsen angives i andre dokumenter.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at gebyroplysningsdokumentet med henblik på stk. 1 udleveres sammen med de oplysninger, der kræves i henhold til andre EU-retsakter eller anden national lovgivning om betalingskonti og tilknyttede tjenester, forudsat, at alle krav i nærværende stykkes første afsnit overholdes.

3. Tilbydes en eller flere af tjenesterne som en del af en pakke af tjenester, der er knyttet til en betalingskonto, skal gebyret for hele pakken, de tjenester, der er omfattet af pakken, og antallet heraf samt yderligere gebyrer for tjenester ud over det antal, der er dækket af gebyret for pakken, fremgå af gebyroplysningsdokumentet.

4. Medlemsstaterne fastsætter en forpligtelse for udbydere af betalingstjenester til at stille et glossar over i det mindste de standardiserede udtryk, der er fastsat i den endelige liste, jf. artikel 3, stk. 5, med tilhørende definitioner til rådighed for forbrugerne.

Medlemsstaterne sikrer, at det i henhold til første afsnit udarbejdede glossar, herunder andre eventuelle definitioner, affattes i et klart, utvetydigt og ikketeknisk sprog, og at det ikke er vildledende.

5. Udbyderne af betalingstjenester stiller til enhver tid gebyroplysningsdokumentet og glossaret til rådighed for forbrugerne. De stilles til rådighed på en let tilgængelig måde, herunder til ikkekunder, i elektronisk form på deres websteder, når sådanne haves, og på betalingstjenesteudbyderens forretningssted, hvortil forbrugere har adgang. De forelægges endvidere i papirform eller på et andet varigt medium vederlagsfrit på forbrugers anmodning.

6. EBA udarbejder efter høring af de nationale myndigheder og efter gennemførelse af forbrugerundersøgelser udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende et standardiseret præsenteringsformat af gebyroplysningsdokumentet og det fælles symbol herfor.

EBA forelægger disse udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 18. september 2016.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i nærværende stykkes første afsnit omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

7. Efter at have ajourført den standardiserede EU-terminologi i henhold til artikel 3, stk. 6, gennemgår og ajourfører EBA om nødvendigt det standardiserede præsenteringsformat af gebyroplysningsdokumentet og det fælles symbol herfor efter fremgangsmåden i nærværende artikels stk. 6.

Artikel 5

Gebyropgørelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at udbyderne af betalingstjenester mindst en gang om året og vederlagsfrit udleverer en opgørelse til forbrugerne over alle påløbne gebyrer samt, hvis det er relevant, oplysninger om de i stk. 2, litra c) og d), i denne artikel, omhandlede rentesatser for tjenester, der er knyttet til en betalingskonto, jf. dog artikel 47 og 48 i direktiv 2007/64/EF og artikel 12 i direktiv 2008/48/EF. Udbydere af betalingstjenester anvender, hvis det er relevant, de standardiserede udtryk i den endelige liste over de mest repræsentative tjenester, der er knyttet til en betalingskonto, jf. artikel 3, stk. 5, i dette direktiv.

Det kommunikationsmiddel, der skal anvendes til at udlevere gebyropgørelsen aftales med forbrugeren. Gebyropgørelsen forelægges i det mindste efter anmodning fra forbrugeren i papirform.

2. Gebyropgørelsen skal mindst indeholde følgende oplysninger:

- a) det gebyr, der er opkrævet for hver enkelt tjenesteydelse, og det antal gange, der blev gjort brug af tjenesteydelsen i den relevante periode, og, hvis tjenesteydelserne er kombineret i en pakke, gebyret for hele pakken og det antal gange, gebyret for pakken er opkrævet i den relevante periode, samt yderligere gebyrer for tjenesteydelser ud over det antal, der er dækket af gebyret for pakken
- b) det samlede påløbne gebyrbeløb i den relevante periode for hver tjenesteydelse, hver pakke af tjenesteydelser, som blev ydet, og tjenesteydelser ud over det antal, der er dækket af gebyret for pakken
- c) den overtræksrente, der gælder for betalingskontoen, og det samlede betalte rentebeløb i forbindelse med overtrækket i den relevante periode, hvis det er relevant
- d) den kreditrentesats, der gælder for betalingskontoen, og det samlede påløbne rentebeløb for den relevante periode, hvis det er relevant
- e) det samlede beløb af pålagte gebyrer for alle tjenesteydelser, som blev ydet i den relevante periode.

3. Gebyropgørelsen skal:

- a) udformes og opstilles således, at den er klar og letlæselig, med brug af en læservenlig skriftstørrelse
- b) være præcis, ikke vildledende og angives i den samme valuta som betalingskontoen, eller, hvis det er aftalt mellem forbrugeren og udbyderen af betalingstjenester, i en anden valuta
- c) indeholde titlen »gebyropgørelse« øverst på første side af opgørelsen ved siden af et fælles symbol, der adskiller dokumentet fra anden dokumentation, og
- d) affattes på det officielle sprog i den medlemsstat, hvor betalingskontoen tilbydes, eller, hvis det er aftalt mellem forbrugeren og udbyderen af betalingstjenester, på et andet sprog.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at gebyropgørelsen udleveres sammen med de oplysninger, der kræves i henhold til anden EU-lovgivning eller national lovgivning om betalingskonti og tilknyttede tjenester, så længe alle krav i første afsnit overholdes.

4. EBA udarbejder efter høring af de nationale myndigheder og efter gennemførelse af forbrugerundersøgelser udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende et standardiseret præsenteringsformat af gebyropgørelsen og det fælles symbol herfor.

EBA forelægger de udkast til gennemførelsesmæssige tekniske standarder, der er omhandlet i første afsnit, for Kommissionen senest den 18. september 2016.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit i denne artikel omhandlede gennemførelsesmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. Efter at have ajourført den standardiserede EU-terminologi i henhold til artikel 3, stk. 6, gennemgår og ajourfører EBA om nødvendigt det standardiserede præsentationsformat af gebyropgørelsen og det fælles symbol herfor efter fremgangsmåden i nærværende artikels stk. 4.

Artikel 6

Forbrugeroplysning

1. Medlemsstaterne sikrer, at udbydere af betalingstjenester i deres aftaleoplysninger, kommercielle oplysninger og markedsføringsoplysninger til forbrugere, når det er relevant, anvender de standardiserede udtryk i den endelige liste, jf. artikel 3, stk. 5. Udbydere af betalingstjenester kan anvende handelsnavne i gebyroplysningsdokumentet og gebyropgørelsen, forudsat at sådanne handelsnavne anvendes som supplement til de standardiserede udtryk i listen, jf. artikel 3, stk. 5, som en sekundær betegnelse for disse tjenesteydelser.

2. Udbydere af betalingstjenester kan anvende handelsnavne for deres tjenesteydelser i deres aftaleoplysninger, kommercielle oplysninger og markedsføringsoplysninger til forbrugere, forudsat at de, når det er relevant, tydeligt gør opmærksom på de hertil svarende standardiserede udtryk fastsat i den endelige liste, jf. artikel 3, stk. 5.

Artikel 7

Sammenligningswebsteder

1. Medlemsstaterne sikrer, at forbrugere har vederlagsfri adgang til mindst et websted, der sammenligner de gebyrer, som udbydere af betalingstjenester mindst opkræver for tjenesteydelser på den endelige liste, jf. artikel 3, stk. 5, på nationalt plan.

Sammenligningswebsteder kan drives enten af en privat operatør eller en offentlig myndighed.

2. Medlemsstaterne kan kræve, at de i stk. 1 omhandlede sammenligningswebsteder indeholder yderligere sammenlignende bestemmende faktorer for det serviceniveau, som udbydere af betalingstjenester tilbyder.

3. De sammenligningswebsteder, der er etableret i overensstemmelse med stk. 1, skal:

a) være operationelt uafhængige og sikre, at udbydere af betalingstjenester behandles lige i søgeresultaterne

b) tydeligt angive deres ejere

c) fastsætte klare, objektive kriterier, som sammenligningen vil bygge på

d) anvende et letforståeligt og utvetydigt sprog og, hvis det er relevant, de standardiserede udtryk i den endelige liste, jf. artikel 3, stk. 5

e) levere præcise og ajourførte oplysninger med angivelse af tidspunktet for den seneste ajourføring

f) omfatte en bred vifte af betalingskontotilbud, der dækker en signifikant del af markedet, og, såfremt de fremlagte oplysninger ikke giver et fuldstændigt billede af markedet, en tydelig erklæring derom, inden resultaterne vises, og

g) tilbyde en effektiv procedure til indberetning af forkerte oplysninger om offentligtgjorte gebyrer.

4. Medlemsstaterne sikrer, at der online stilles oplysninger til rådighed om tilgængeligheden af websteder, som opfylder bestemmelserne i denne artikel.

*Artikel 8***Betalingskonti i en pakke med et andet produkt eller en anden tjenesteydelse**

Medlemsstaterne sikrer, at en udbyder af betalingstjenester, der tilbyder en betalingskonto som en del af en pakke sammen med et andet produkt eller en anden tjenesteydelse, der ikke er tjenester knyttet til en betalingskonto, oplyser forbrugeren om, hvorvidt betalingskontoen kan købes separat, og, hvis dette er tilfældet, giver særskilte oplysninger om priser og gebyrer i forbindelse med hvert af de andre produkter og tjenesteydelser i denne pakke, der kan købes separat.

KAPITEL III

FLYTNING

*Artikel 9***Ydelse af flytningsservice**

Medlemsstaterne sikrer, at betalingstjenesteudbydere yder en flytningsservice som beskrevet i artikel 10 mellem betalingskonti i samme valuta til alle forbrugere, der åbner eller har en betalingskonto hos en udbyder af betalingstjenester på den pågældende medlemsstats område.

*Artikel 10***Flytningsservice**

1. Medlemsstaterne sikrer, at flytningsservicen initieres af den modtagende udbyder af betalingstjenester på forbrugers anmodning. Flytningsservicen skal som minimum overholde stk. 2- 6.

Medlemsstaterne kan fastsætte eller opretholde alternative foranstaltninger i forhold til dem, der er omhandlet i stk. 2- 6, forudsat at

- a) dette klart er i forbrugers interesse,
 - b) det ikke medfører en ekstra byrde for forbrugeren, og
 - c) flytningen gennemføres inden for højst den samme overordnede tidsramme som den, der er angivet i stk. 2- 6.
2. Den modtagende udbyder af betalingstjenester gennemfører flytningsservicen ved modtagelse af tilladelse fra forbrugeren. Er der tale om to eller flere indehavere af kontoen, indhentes en tilladelse fra hver af dem.

Tilladelsen affattes på et officielt sprog i den medlemsstat, hvor flytningsservicen initieres, eller på ethvert andet sprog, som er aftalt mellem parterne.

Tilladelsen skal gøre det muligt for forbrugeren specifikt at give samtykke til den overførende betalingstjenesteudbyders udførelse af hver af de opgaver, der er anført i stk. 3, og specifikt at give samtykke til den modtagende betalingstjenesteudbyders udførelse af hver af de opgaver, der er anført i stk. 5.

Tilladelsen skal gøre det muligt for forbrugeren specifikt at bestemme, hvilke indgående kredittransaktioner, stående ordrer om kredittransaktioner og mandater til direkte debiteringer der skal flyttes. Tilladelsen skal også gøre det muligt for forbrugeren at angive, fra hvilken dato stående ordrer om kredittransaktioner og direkte debiteringer skal foretages fra den betalingskonto, som han åbner eller har hos den modtagende udbyder af betalingstjenester. Den pågældende dato skal være mindst seks arbejdsdage efter den dato, hvor den modtagende betalingstjenesteudbyder modtager de dokumenter, der er overført fra den overførende betalingstjenesteudbyder i henhold til stk. 4. Medlemsstaterne kan kræve, at tilladelsen fra forbrugeren skal være skriftlig, og at forbrugeren skal have en kopi af tilladelsen.

3. Senest to arbejdsdage efter modtagelsen af den i stk. 2 omhandlede tilladelse anmoder den modtagende betalings-tjenesteudbyder den overførende betalingstjenesteudbyder om at gennemføre følgende opgaver, hvis det fremgår af forbrugers tilladelse:

- a) sende en liste til den modtagende betalingstjenesteudbyder — og til forbrugeren, hvis denne specifikt har anmodet herom — over de eksisterende stående ordrer om kredittransaktioner og tilgængelige oplysninger om mandater til direkte debiteringer, der flyttes
- b) sende de tilgængelige oplysninger om tilbagevendende indgående kredittransaktioner og direkte debiteringer initieret af kreditor, der er udført på forbrugers betalingskonto i de foregående 13 måneder, til den modtagende betalings-tjenesteudbyder og til forbrugeren, hvis denne specifikt har anmodet herom
- c) ophøre med at acceptere direkte debiteringer og indgående kredittransaktioner med virkning fra den dato, der er anført i tilladelsen, hvis den overførende betalingstjenesteudbyder ikke har et system til automatisk omdirigering af indgående kredittransaktioner og direkte debiteringer til forbrugers betalingskonto hos den modtagende betalings-tjenesteudbyder
- d) annullere stående ordrer med virkning fra den dato, der er anført i tilladelsen
- e) overføre en eventuel resterende positiv saldo til den betalingskonto, som forbrugeren åbner eller har hos den modtagende betalingstjenesteudbyder, på den af forbrugeren anførte dato
- f) lukke betalingskontoen hos den overførende betalingstjenesteudbyder på den af forbrugeren anførte dato.

4. Den overførende betalingstjenesteudbyder udfører på anmodning af den modtagende betalingstjenesteudbyder følgende opgaver, hvis det fremgår af forbrugers tilladelse:

- a) sende den modtagende betalingstjenesteudbyder de oplysninger, der er anført i stk. 3, litra a) og b), inden for fem arbejdsdage
- b) ophøre med at acceptere indgående kredittransaktioner til og direkte debiteringer fra betalingskontoen med virkning fra den dato, der er anført i tilladelsen, hvis den overførende betalingstjenesteudbyder ikke har et system til automatisk omdirigering af indgående kredittransaktioner og direkte debiteringer til den betalingskonto, som forbrugeren åbner eller har hos den modtagende betalingstjenesteudbyder. Medlemsstaterne kan kræve, at den overførende betalings-tjenesteudbyder oplyser betaleren eller betalingsmodtageren om årsagen til, at betalingstransaktionen ikke accepteres
- c) annullere stående ordrer med virkning fra den dato, der er anført i tilladelsen
- d) overføre en eventuel resterende positiv saldo fra betalingskontoen til den betalingskonto, som forbrugeren åbner eller har hos den modtagende betalingstjenesteudbyder, på den dato, der er anført i tilladelsen
- e) lukke betalingskontoen på den dato, der er anført i tilladelsen, hvis forbrugeren ikke har udestående forpligtelser for denne betalingskonto, og forudsat at foranstaltningerne i litra a), b) og d) er blevet gennemført, jf. dog artikel 45, stk. 1 og 6, i direktiv 2007/64/EF. Udbyderen af betalingstjenester underretter straks forbrugeren, hvis sådanne udestående forpligtelser er til hinder for, at forbrugers betalingskonto kan lukkes.

5. Hvis det fremgår af tilladelsen og i det omfang, det ifølge oplysningerne fra den overførende betalingstjenesteudbyder eller forbrugeren er muligt for den modtagende betalingstjenesteudbyder, udfører den modtagende betalingstjenesteudbyder senest fem arbejdsdage efter at have modtaget de anmodede oplysninger fra den overførende betalingstjenesteudbyder, jf. stk. 3, følgende opgaver:

- a) oprette de af forbrugeren ønskede stående ordrer om kredittransaktioner og udføre dem med virkning fra den i tilladelsen anførte dato
- b) foretage eventuelle nødvendige forberedelser med henblik på at acceptere direkte debiteringer og acceptere dem med virkning fra den i tilladelsen anførte dato
- c) oplyse forbrugerne, hvor det er relevant, om deres rettigheder, jf. artikel 5, stk. 3, litra d), i forordning (EU) nr. 260/2012
- d) meddele de betalere, der er anført i tilladelsen, og som foretager tilbagevendende indgående kredittransaktioner til forbrugers betalingskonto, oplysningerne om dennes betalingskonto hos den modtagende betalingstjenesteudbyder og sende en kopi af forbrugers tilladelse til betalere. Hvis den modtagende betalingstjenesteudbyder ikke har alle de oplysninger, der skal meddeles betaleren, anmoder den forbrugeren eller den overførende betalingstjenesteudbyder om at stille de manglende oplysninger til rådighed
- e) meddele de betalingsmodtagere, der er anført i tilladelsen, og som foretager direkte debiteringer fra forbrugers betalingskonto, oplysningerne om dennes betalingskonto hos den modtagende betalingstjenesteudbyder, og fra hvilken dato der skal foretages direkte debiteringer fra denne betalingskonto, og sende en kopi af forbrugers tilladelse til betalingsmodtagerne. Hvis den modtagende betalingstjenesteudbyder ikke har alle de oplysninger, der skal meddeles betalingsmodtagerne, anmoder den forbrugeren eller den overførende betalingstjenesteudbyder om at stille de manglende oplysninger til rådighed.

Hvis forbrugeren vælger selv at meddele de oplysninger, der er omhandlet i første afsnit, litra d) og e), i nærværende stykke, til betalere eller betalingsmodtagerne frem for specifikt at give samtykke i overensstemmelse med stk. 2 til, at den modtagende betalingstjenesteudbyder kan gøre dette, sender den modtagende betalingstjenesteudbyder forbrugeren standardbreve med betalingskontooplysningerne og den i tilladelsen anførte startdato inden for den frist, der er omhandlet i første afsnit i nærværende stykke.

6. Den overførende betalingstjenesteudbyder må ikke spærre betalingsinstrumenter inden den dato, der er anført i forbrugers tilladelse, så leveringen af betalingstjenester til forbrugeren ikke afbrydes under ydelsen af flytningsservicen, jf. dog artikel 55, stk. 2, i direktiv 2007/64/EF.

Artikel 11

Lettelse af forbrugernes åbning af konti på tværs af landegrænser

1. Medlemsstaterne sikrer, at hvis en forbruger oplyser sin udbyder af betalingstjenester om, at han ønsker at åbne en betalingskonto hos en udbyder af betalingstjenester, der er etableret i en anden medlemsstat, yder den udbyder af betalingstjenester, som forbrugeren har en betalingskonto hos, efter modtagelsen af en sådan anmodning følgende bistand til forbrugeren:

- a) vederlagsfrit stille en liste til rådighed for forbrugeren over alle eksisterende aktive stående ordrer om kredittransaktioner og mandater til direkte debitering initieret af debitor, hvor sådanne forefindes, og tilgængelige oplysninger om tilbagevendende indgående kredittransaktioner og direkte debiteringer initieret af kreditor, der er udført på forbrugers betalingskonto i de foregående 13 måneder. Denne liste forpligter ikke den nye udbyder af betalingstjenester til at etablere tjenester, som den ikke allerede leverer

- b) overføre en eventuel resterende positiv saldo på forbrugers betalingskonto til den betalingskonto, som forbrugeren åbner eller har hos den nye udbyder af betalingstjenester, forudsat at anmodningen indeholder fuldstændige oplysninger, der gør det muligt at identificere den nye udbyder af betalingstjenester samt forbrugers betalingskonto
- c) lukke forbrugers betalingskonto.

2. Hvis forbrugeren ikke har udestående forpligtelser for denne betalingskonto, træffer den udbyder af betalingstjenester, som forbrugeren har en betalingskonto hos, de foranstaltninger, der er fastsat i denne artikels stk. 1, litra a), b) og c), på den af forbrugeren fastsatte dato, som skal være mindst seks arbejdsdage efter, at denne udbyder af betalingstjenester har modtaget forbrugers anmodning, medmindre andet er aftalt mellem parterne, jf. dog artikel 45, stk. 1 og 6, i direktiv 2007/64/EF. Udbyderen af betalingstjenester underretter straks forbrugeren, hvis udestående forpligtelser er til hindrer for, at betalingskontoen kan lukkes.

Artikel 12

Gebyrer i forbindelse med flytningsservice

1. Medlemsstaterne sikrer, at forbrugere vederlagsfrit har adgang til deres personoplysninger vedrørende eksisterende stående ordrer og direkte debiteringer hos både den overførende og den modtagende betalingstjenesteudbyder.
2. Medlemsstaterne sikrer, at den overførende betalingstjenesteudbyder leverer de oplysninger, som den modtagende betalingstjenesteudbyder anmoder om i henhold til artikel 10, stk. 4, litra a), uden modydelse fra forbrugeren og den modtagende betalingstjenesteudbyder.
3. Medlemsstaterne sikrer, at eventuelle gebyrer, som den overførende betalingstjenesteudbyder opkræver fra forbrugeren for opsigelse af betalingskontoen hos den pågældende udbyder, fastlægges i overensstemmelse med artikel 45, stk. 2, 4 og 6, i direktiv 2007/64/EF.
4. Medlemsstaterne sikrer, at eventuelle gebyrer, som den overførende eller den modtagende betalingstjenesteudbyder opkræver fra forbrugeren for en tjenesteydelse i henhold til artikel 10, bortset fra dem, der er omhandlet i stk. 1, 2 og 3, i denne artikel, er rimelige og modsvarer den pågældende betalingstjenesteudbyders faktiske omkostninger.

Artikel 13

Økonomiske tab for forbrugere

1. Medlemsstaterne sikrer, at eventuelle økonomiske tab, herunder omkostninger og renter, som forbrugeren påføres som direkte følge af, at en udbyder af betalingstjenester, der er involveret i flytningen, ikke efterlever sine forpligtelser i henhold til artikel 10, refunderes af den pågældende udbyder af betalingstjenester snarest muligt.
2. Ansvar efter stk. 1 finder ikke anvendelse i tilfælde af usædvanlige og uforudsigelige omstændigheder, som den udbyder af betalingstjenester, der påberåber sig dem, ikke har nogen indflydelse på, og som vedkommende ikke har mulighed for at afværge, også selv om vedkommende udviser den størst mulige påpasselighed, eller når en udbyder af betalingstjenester er bundet af andre retlige forpligtelser, der er omfattet af lovgivningsmæssige EU-retsakter eller national lovgivning.
3. Medlemsstaterne sikrer, at ansvar, jf. stk. 1 og 2, fastslås i overensstemmelse med de lovgivningsmæssige krav, der finder anvendelse på nationalt plan.

*Artikel 14***Oplysning om flytningsservice**

1. Medlemsstaterne sørger for, at betalingstjenesteudbydere stiller følgende oplysninger om flytningsservice til rådighed for forbrugerne:

- a) den overførende og den modtagende betalingstjenesteudbyders opgaver i forbindelse med hver etape af flytningen, jf. artikel 10
- b) den tid, der er afsat til gennemførelse af de respektive etaper
- c) de eventuelle gebyrer, der opkræves for flytningen
- d) hvilke oplysninger forbrugeren eventuelt vil blive anmodet om at stille til rådighed, og
- e) de i artikel 24 omhandlede procedurer for alternativ tvistbilæggelse.

Medlemsstaterne kan kræve, at udbydere af betalingstjenester også stiller andre oplysninger til rådighed, herunder, hvor det er relevant, oplysninger, der er nødvendige for at bestemme den indskudsgarantiordning i Unionen, som udbyderen af betalingstjenester er medlem af.

2. Oplysningerne omhandlet i stk. 1 stilles vederlagsfrit til rådighed i papirform eller på et andet varigt medium på samtlige betalingstjenesteudbyderes forretningssteder, som forbrugere har adgang til, og foreligger til enhver tid i elektronisk form på deres websteder samt gives til forbrugere efter anmodning.

KAPITEL IV

ADGANG TIL BETALINGSKONTI*Artikel 15***Ikkeforskelsbehandling**

Medlemsstaterne sikrer, at kreditinstitutter ikke forskelsbehandler forbrugere, der har lovligt ophold i Unionen, på grund af deres nationalitet eller bopæl eller af nogen anden grund omhandlet i artikel 21 i chartret, når sådanne forbrugere ansøger om eller anvender en betalingskonto i Unionen. Betingelserne for at have en betalingskonto med basale funktioner må på ingen måde medføre forskelsbehandling.

*Artikel 16***Retten til adgang til en betalingskonto med basale funktioner**

1. Medlemsstaterne sikrer, at alle kreditinstitutter eller et tilstrækkeligt antal kreditinstitutter tilbyder forbrugerne betalingskonti med basale funktioner med henblik på at garantere adgang hertil for alle forbrugere på deres område og for at hindre konkurrencefordrejning. Medlemsstaterne sikrer, at betalingskonti med basale funktioner ikke kun tilbydes af kreditinstitutter, der udelukkende stiller betalingskonti med internetfaciliteter til rådighed.

2. Medlemsstaterne sikrer, at forbrugere, der har lovligt ophold i Unionen, herunder forbrugere uden fast adresse, asylansøgere og forbrugere, som ikke har fået opholdstilladelse, men som ikke kan udvises af retlige eller faktiske grunde, har ret til at åbne og gøre brug af en betalingskonto med basale funktioner hos kreditinstitutter på deres område. En sådan ret gælder uanset forbrugers bopæl.

Medlemsstaterne kan under fuld overholdelse af de traktatfæstede grundlæggende frihedsrettigheder kræve, at forbrugere, som ønsker at åbne en betalingskonto med basale funktioner på deres område, påviser en reel interesse heri.

Medlemsstaterne sikrer, at udøvelsen af denne ret ikke gøres for vanskelig eller bebyrdende for forbrugeren.

3. Medlemsstaterne sikrer, at kreditinstitutter, der tilbyder betalingskonti med basale funktioner, i de enkelte tilfælde åbner en betalingskonto med basale funktioner eller afslår en forbrugers ansøgning om en betalingskonto med basale funktioner uden unødigt forsinkelse og senest inden for ti arbejdsdage efter modtagelsen af en fuldstændig ansøgning.

4. Medlemsstaterne sikrer, at kreditinstitutter afslår en ansøgning om en betalingskonto med basale funktioner, hvis åbning af en sådan konto ville føre til overtrædelse af bestemmelserne om forebyggelse af hvidvaskning af penge og bekæmpelse af finansiering af terrorisme fastsat i direktiv 2005/60/EF.

5. Medlemsstaterne kan tillade, at kreditinstitutter, der tilbyder betalingskonti med basale funktioner, afslår en ansøgning om en sådan konto, hvis forbrugeren allerede har en betalingskonto hos et kreditinstitut på deres område, som giver ham mulighed for at anvende de i artikel 17, stk. 1, anførte tjenesteydelser, medmindre forbrugeren erklærer, at han har fået meddelelse om, at en betalingskonto vil blive lukket.

I disse tilfælde kan kreditinstituttet, før det åbner en betalingskonto med basale funktioner, kontrollere, om forbrugeren hos et kreditinstitut i samme medlemsstat har en betalingskonto, som giver forbrugere mulighed for at anvende de i artikel 17, stk. 1, anførte tjenesteydelser. Kreditinstitutterne kan med henblik herpå basere sig på en af forbrugeren underskrevet tro og love-erklæring.

6. Medlemsstaterne kan fastsætte yderligere begrænsede og specifikke tilfælde, hvor kreditinstitutter kan pålægges eller vælge at afslå en ansøgning om en betalingskonto med basale funktioner. Disse tilfælde skal baseres på bestemmelser i national ret, som finder anvendelse på deres område, og skal have til formål enten at lette forbrugernes vederlagsfrie adgang til en betalingskonto med basale funktioner i henhold til mekanismen i artikel 25 eller at forhindre forbrugeres misbrug af deres ret til at have adgang til en betalingskonto med basale funktioner.

7. Medlemsstaterne sikrer, at kreditinstituttet i de i stk. 4, 5 og 6 omhandlede tilfælde straks efter at have truffet sin beslutning meddeler forbrugeren afslaget og sin specifikke begrundelse herfor skriftligt og vederlagsfrit, medmindre dette ville være i strid med hensyn til national sikkerhed eller offentlig orden eller med direktiv 2005/60/EF. I tilfælde af afslag vejleder kreditinstituttet forbrugeren om proceduren for at klage over afslaget og om forbrugernes ret til at kontakte den relevante kompetente myndighed og det udpegede organ for alternativ tvistbilæggelse samt giver de relevante kontaktoplysninger.

8. Medlemsstaterne sikrer, at kreditinstituttet i de i stk. 4 nævnte tilfælde træffer passende foranstaltninger i henhold til kapitel III i direktiv 2005/60/EF.

9. Medlemsstaterne sikrer, at adgang til en betalingskonto med basale funktioner ikke gøres betinget af køb af yderligere tjenesteydelser eller aktier i kreditinstituttet, medmindre sidstnævnte er en betingelse for alle kreditinstituttets kunder.

10. Medlemsstaterne anses for at overholde kravene i kapitel IV, såfremt en eksisterende bindende ramme sikrer fuld anvendelse heraf på en tilstrækkelig klar og præcis måde, således at de berørte personer kan få fuldt kendskab til deres rettigheder og påberåbe sig disse rettigheder ved de nationale domstole.

*Artikel 17***Kendetegn for en betalingskonto med basale funktioner**

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betalingskonto med basale funktioner omfatter følgende tjenesteydelser:
 - a) tjenesteydelser, der gør det muligt at åbne, anvende og lukke en betalingskonto
 - b) tjenesteydelser, der gør det muligt at indsætte midler på en betalingskonto
 - c) tjenester, der gør det muligt at hæve kontanter inden for Unionen fra en betalingskonto, ved skranken eller ved automatiske pengeautomater inden for eller uden for kreditinstituttets åbningstider
 - d) udførelse af følgende betalingstransaktioner i Unionen:
 - i) direkte debiteringer
 - ii) betalingstransaktioner med et betalingskort, herunder onlinebetalinger
 - iii) kredittransaktioner, herunder stående ordrer, ved, såfremt de forefindes, terminaler, skranke og via kreditinstituttets onlinefaciliteter.

De i første afsnit, litra a) til d), anførte tjenesteydelser skal tilbydes af kreditinstitutter i det omfang, de allerede udbydes til forbrugere, der har andre betalingskonti end en betalingskonto med basale funktioner.

2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at kreditinstitutter, der er etableret på deres område, er forpligtet til sammen med en betalingskonto med basale funktioner at yde yderligere tjenesteydelser, der anses for vigtige for forbrugerne på baggrund af fælles praksis på nationalt plan.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de kreditinstitutter, der er etableret på deres område, tilbyder betalingskonti med basale funktioner, i det mindste i den nationale valuta i den pågældende medlemsstat.

4. Medlemsstaternes sikrer, at en betalingskonto med basale funktioner giver forbrugere mulighed for at gennemføre et ubegrænset antal operationer for så vidt angår de tjenesteydelser, som er omhandlet i stk. 1.

5. For så vidt angår de tjenesteydelser, som er omhandlet i stk. 1, litra a), b), c) og d), nr. ii), i denne artikel, dog ikke betalingstransaktioner med et kreditkort, sikrer medlemsstaterne, at kreditinstitutter ikke pålægger gebyrer ud over eventuelle rimelige gebyrer omhandlet i artikel 18, uanset hvor mange operationer der er gennemført på betalingskontoen.

6. For så vidt angår de tjenester, som er omhandlet i stk. 1, litra d), nr. i) og ii), i nærværende artikel, dog kun med hensyn til betalingstransaktioner med kreditkort, samt stk. 1, litra d), nr. iii), i denne artikel kan medlemsstaterne fastsætte et minimumsantal af operationer, som kreditinstitutter kun kan pålægge eventuelle rimelige gebyrer, jf. artikel 18. Medlemsstaterne sikrer, at minimumsantallet af operationer er tilstrækkeligt til at dække forbrugerens personlige brug, under hensyntagen til eksisterende forbrugeradfærd og almindelig kommerciel praksis. Gebyrer, der pålægges for operationer over minimumsantallet af operationer, må aldrig overstige gebyrer efter kreditinstituttets almindelige prispolitik.

7. Medlemsstaterne sikrer, at forbrugeren kan styre og initiere betalingstransaktioner fra sin betalingskonto med basale funktioner på kreditinstituttets forretningssteder og/eller via onlinefaciliteter, hvis de forefindes.

8. Med forbehold af kravene fastsat i direktiv 2008/48/EF kan medlemsstaterne tillade, at kreditinstitutter på en forbrugers anmodning herom stiller en kassekredit til rådighed i forbindelse med en betalingskonto med basale funktioner. Medlemsstaterne kan fastsætte et maksimumsbeløb og en maksimumsperiode for en sådan kredit. Adgang til eller anvendelse af en betalingskonto med basale funktioner må ikke være begrænset eller gøres betinget af køb af sådanne kreditydelser.

Artikel 18

Tilhørende gebyrer

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditinstitutterne tilbyder de i artikel 17 nævnte tjenesteydelser vederlagsfrit eller mod et rimeligt gebyr.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de gebyrer, der pålægges forbrugeren ved manglende overholdelse af forpligtelserne i rammeaftalen, er rimelige.

3. Medlemsstaterne sikrer, at der som minimum tages hensyn til følgende kriterier, når rimelige gebyrer, jf. stk. 1 og 2, fastsættes:

a) de nationale indkomstniveauer

b) de gennemsnitlige gebyrer, der opkræves af kreditinstitutter i den pågældende medlemsstat for tjenesteydelser i forbindelse med betalingskonti.

4. Uden at dette berører den ret, som er omhandlet i artikel 16, stk. 2, og den forpligtelse, som er omhandlet i stk. 1 i denne artikel, kan medlemsstaterne kræve, at kreditinstitutterne gennemfører en række prisfastsættelsesordninger, som afhænger af, i hvilket omfang forbrugeren benytter banktjenesteydelser, og som navnlig giver mulighed for at tilbyde bankløse, svagstillede forbrugere mere gunstige vilkår. I disse tilfælde sikrer medlemsstaterne, at forbrugerne får vejledning og fyldestgørende oplysninger om de foreliggende valgmuligheder.

Artikel 19

Rammeaftaler og opsigelse

1. Rammeaftaler, der giver adgang til en betalingskonto med basale funktioner, er omfattet af direktiv 2007/64/EF, medmindre andet er anført i stk. 2 og 4 i denne artikel.

2. Et kreditinstitut kan kun opsiges en rammeaftale ensidigt, hvis mindst en af følgende betingelser er opfyldt:

a) forbrugeren har forsætligt anvendt betalingskontoen til ulovlige formål

b) der har ikke været nogen transaktioner på betalingskontoen i over 24 på hinanden følgende måneder

c) forbrugeren har afgivet forkerte oplysninger for at få en betalingskonto med basale funktioner i tilfælde, hvor de rigtige oplysninger ville have medført afslag

d) forbrugeren har ikke længere lovligt ophold i Unionen

e) forbrugeren har efterfølgende åbnet en anden betalingskonto, som gør det muligt at anvende de i artikel 17, stk. 1, anførte tjenesteydelser, i den medlemsstat, hvor han allerede har en betalingskonto med basale funktioner.

3. Medlemsstaterne kan fastsætte yderligere begrænsede og specifikke tilfælde, hvor en rammeaftale om en betalingskonto med basale funktioner kan opsiges ensidigt af kreditinstituttet. Disse tilfælde skal baseres på bestemmelser i national ret, som finder anvendelse på deres område, og skal have til formål at forhindre forbrugeres misbrug af deres ret til at have adgang til en betalingskonto med basale funktioner.

4. Medlemsstaterne sikrer, at et kreditinstitut, der opsiges en aftale om en betalingskonto med basale funktioner af en eller flere af de i stk. 2, litra b), d) og e), og stk. 3 nævnte grunde, meddeler forbrugeren begrundelsen for opsigelsen skriftligt og vederlagsfrit, mindst to måneder inden opsigelsen får virkning, medmindre dette ville være i strid med hensyn til national sikkerhed eller offentlig orden. Hvis et kreditinstitut opsiges aftalen i overensstemmelse med stk. 2, litra a) eller c), har opsigelsen øjeblikkelig virkning.

5. Meddelelsen skal indeholde vejledning til forbrugeren om proceduren for at klage over afslaget, hvis det er relevant, samt forbrugers ret til at kontakte den kompetente myndighed og det udpegede organ for alternativ tvistbilæggelse samt indeholde de relevante kontaktoplysninger.

Artikel 20

Generelle oplysninger om betalingskonti med basale funktioner

1. Medlemsstaterne sikrer, at der forefindes passende foranstaltninger til at gøre den almene befolkning opmærksom på, at der findes betalingskonti med basale funktioner, og på de almindelige priser herfor, samt på fremgangsmåden for at udøve retten til at have adgang til en betalingskonto med basale funktioner og for adgang til procedurer for alternativ tvistbilæggelse med henblik på bilæggelse af tvister. Medlemsstaterne sikrer, at kommunikationsforanstaltningerne er tilstrækkelige og målrettede, og at der især tages hånd om bankløse, svagtstillede og mobile forbrugere.

2. Medlemsstaterne sikrer, at kreditinstitutter vederlagsfrit stiller oplysninger og bistand til rådighed om de specifikke funktioner, der er forbundet med de tilbudte betalingskonti med basale funktioner, de tilhørende gebyrer og vilkårene for anvendelsen heraf til rådighed for forbrugerne. Medlemsstaterne sikrer endvidere, at oplysningerne gør det klart, at køb af yderligere tjenesteydelser ikke er en forudsætning for adgangen til en betalingskonto med basale funktioner.

KAPITEL V

KOMPETENTE MYNDIGHEDER OG ALTERNATIV TVISTBILÆGGELSE

Artikel 21

Kompetente myndigheder

1. Medlemsstaterne udpeger de nationale kompetente myndigheder, som har til opgave at sikre gennemførelsen og håndhævelsen af dette direktiv, og sørger for, at de har de nødvendige undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser samt tilstrækkelige ressourcer til at kunne varetage deres opgaver effektivt.

De kompetente myndigheder er enten offentlige myndigheder eller organer, der er anerkendt i den nationale ret eller af offentlige myndigheder, som udtrykkeligt har beføjelse hertil efter national ret. De må ikke være udbydere af betalings-tjenester, med undtagelse af nationale centralbanker.

2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder og alle personer, der arbejder eller har arbejdet for de kompetente myndigheder, samt revisorer og eksperter, der handler på de kompetente myndigheders vegne, har tavshedspligt. De fortrolige oplysninger, de modtager i forbindelse med deres hverv, må ikke videregives til andre personer eller myndigheder, undtagen i summarisk eller sammenfattet form, medmindre der er tale om tilfælde, der er omfattet af strafferetten eller dette direktiv. Dette er imidlertid ikke til hinder for, at de kompetente myndigheder i overensstemmelse med EU-retten og national ret udveksler eller videregiver fortrolige oplysninger.

3. Medlemsstaterne sørger for, at de myndigheder, der er udpeget som kompetente med hensyn til at sikre gennemførelsen og håndhævelsen af dette direktiv, er en af eller begge følgende:

- a) kompetente myndigheder som defineret i artikel 4, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1093/2010
- b) andre myndigheder end de kompetente myndigheder, der er omhandlet i litra a), forudsat at den nationale lovgivning eller administrative bestemmelser kræver, at disse myndigheder samarbejder med de kompetente myndigheder, der er omhandlet i litra a), når det er nødvendigt med henblik på at varetage deres opgaver efter dette direktiv, herunder med det formål at samarbejde med EBA, som krævet efter dette direktiv.

4. Medlemsstaterne underretter Kommissionen og EBA om udpegelsen af kompetente myndigheder og eventuelle ændringer heraf. Den første underretning foretages snarest muligt og senest den 18. september 2016.

5. De kompetente myndigheder udøver deres beføjelser i henhold til national lovgivning enten:

- a) direkte under deres egen myndighed eller under de retlige myndigheders tilsyn eller
- b) ved at indbringe sagen for en domstol, der er kompetent til at træffe den nødvendige afgørelse, herunder i givet fald ved appel, såfremt der ikke gives medhold i begæringen om at træffe den nødvendige afgørelse.

6. Hvis der er to eller flere kompetente myndigheder på en medlemsstats område, sørger medlemsstaten for, at deres respektive opgaver er klart definerede, og at der er et tæt samarbejde mellem disse myndigheder, således at de er i stand til at varetage deres respektive opgaver effektivt.

7. Kommissionen offentliggør mindst en gang om året i *Den Europæiske Unions Tidende* en liste over de kompetente myndigheder og ajourfører løbende listen på sin hjemmeside.

Artikel 22

Pligt til at samarbejde

1. De kompetente myndigheder i de forskellige medlemsstater samarbejder med hinanden på grundlag af deres beføjelser enten i henhold til dette direktiv eller til national ret, når det er nødvendigt for, at de kan varetage de opgaver, der er fastsat i dette direktiv.

De kompetente myndigheder bistår de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater. De udveksler især oplysninger og samarbejder om undersøgelser eller tilsyn.

Med henblik på at lette og fremskynde samarbejdet og navnlig udvekslingen af oplysninger udpeger hver medlemsstat én kompetent myndighed som kontaktpunkt for så vidt angår dette direktiv. Medlemsstaten meddeler Kommissionen og de øvrige medlemsstater navnene på de myndigheder, der er udpeget til at kunne modtage anmodninger om udveksling af oplysninger eller samarbejde i henhold til dette stykke.

2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige administrative og organisatoriske foranstaltninger til at lette ydelsen af bistand som omhandlet i stk. 1.

3. De kompetente myndigheder i medlemsstaterne, som er blevet udpeget som kontaktpunkter for så vidt angår dette direktiv i overensstemmelse med stk. 1, giver uden unødigt forsinkelse hinanden de oplysninger, som er nødvendige for, at de kompetente myndigheder kan varetage deres opgaver i overensstemmelse med de foranstaltninger, der vedtages i medfør af dette direktiv.

De kompetente myndigheder, der udveksler oplysninger med andre kompetente myndigheder efter dette direktiv, kan på tidspunktet for meddelelsen af sådanne oplysninger angive, at disse ikke må videregives uden deres udtrykkelige tilladelse, og oplysningerne må i så fald kun udveksles med henblik på anvendelse til de formål, som disse myndigheder har givet deres tilladelse til.

Den kompetente myndighed, der er udpeget som kontaktpunkt, kan videregive de oplysninger, den har modtaget, til de andre kompetente myndigheder, men må kun videregive oplysningerne til andre organer eller fysiske eller juridiske personer efter udtrykkelig tilladelse fra de kompetente myndigheder, som meddelte oplysningerne, og alene til de formål, som disse myndigheder har givet deres tilladelse til, undtagen i behørigt begrundede tilfælde, i hvilke tilfælde den straks underretter det kontaktpunkt, som leverede oplysningerne.

4. En kompetent myndighed må kun afslå at efterkomme en anmodning om samarbejde i forbindelse med undersøgelser eller tilsyn eller at udveksle oplysninger i henhold til stk. 3, hvis:

- a) undersøgelsen, kontrollen på stedet, tilsynet eller udvekslingen af oplysninger kan bringe den pågældende medlemsstats suverænitæt, sikkerhed eller grundlæggende retsprincipper i fare
- b) der allerede er indledt retsforfølgning med hensyn til de samme forhold og mod de samme personer ved myndighederne i den pågældende medlemsstat
- c) der allerede er afsagt endelig dom mod de samme personer og med hensyn til de samme forhold i den pågældende medlemsstat.

I tilfælde af afslag skal den kompetente myndighed give den kompetente myndighed, der fremsætter anmodningen, meddelelse herom og fremlægge så detaljerede oplysninger som muligt.

Artikel 23

Bilægelse af tvister mellem kompetente myndigheder i forskellige medlemsstater

Såfremt en anmodning om samarbejde, navnlig udveksling af oplysninger, er blevet afslået eller ikke er blevet behandlet inden for en rimelig frist, kan de kompetente myndigheder indbringe sagen for EBA og anmode denne om bistand i overensstemmelse med artikel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010. I så fald kan EBA handle i overensstemmelse med de beføjelser, der er tillagt den i henhold til nævnte artikel, og enhver bindende afgørelse truffet af EBA i medfør af nævnte artikel er bindende for de pågældende kompetente myndigheder, uanset om disse kompetente myndigheder er medlemmer af EBA eller ej.

Artikel 24

Alternativ tvistbilægelse

Medlemsstaterne sikrer, at forbrugerne har adgang til egnede og effektive procedurer for alternativ tvistbilægelse med henblik på bilægelse af tvister vedrørende rettigheder og forpligtelser, der er fastsat i dette direktiv. Sådanne procedurer for alternativ tvistbilægelse og de instanser, der tilbyder dem, skal opfylde de kvalitetskrav, som er fastsat i direktiv 2013/11/EU.

*Artikel 25***Mekanisme i tilfælde af afslag på betalingskonto, som der er opkrævet gebyr for**

Uden at dette berører artikel 16, kan medlemsstaterne fastlægge en særlig mekanisme med henblik på at sikre, at forbrugere, som ikke har en betalingskonto på deres område, og som har fået afslag på adgang til en betalingskonto, der er pålagt gebyr af kreditinstitutter, vederlagsfrit har reel adgang til en betalingskonto med basale funktioner.

KAPITEL VI

SANKTIONER*Artikel 26***Sanktioner**

1. Medlemsstaterne fastsætter regler for, hvilke sanktioner der skal anvendes ved overtrædelse af den nationale lovgivning, hvorved dette direktiv gennemføres, og træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de iværksættes. Disse sanktioner skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.
2. Medlemsstaterne fastsætter, at den kompetente myndighed kan offentliggøre, hvilke administrative sanktioner der vil blive pålagt for overtrædelse af foranstaltninger vedtaget i forbindelse med gennemførelsen af dette direktiv, medmindre en sådan meddelelse er til alvorlig fare for finansmarkederne eller vil forvolde de involverede parter uforholdsmæssig stor skade.

KAPITEL VII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER*Artikel 27***Evaluerings**

1. Medlemsstaterne giver Kommissionen underretning om følgende, første gang den 18. september 2018 og derefter hvert andet år:
 - a) betalingstjenesteudbydernes efterlevelse af artikel 4, 5 og 6
 - b) medlemsstaternes efterlevelse af kravene om at sikre, at der findes sammenligningswebsteder i henhold til artikel 7
 - c) antal flyttede betalingskonti og andelen af ansøgninger om at flytte betalingskonti, som er blevet afslået
 - d) antal kreditinstitutter, der tilbyder betalingskonti med basale funktioner, antallet af sådanne konti, som er blevet åbnet, og andelen af ansøgninger om betalingskonti med basale funktioner, som er blevet afslået.
2. Kommissionen udarbejder en rapport første gang den 18. september 2018 og derefter hvert andet år på grundlag af de oplysninger, som den modtager fra medlemsstaterne.

*Artikel 28***Fornyelse gennemgang**

1. Senest den 18. september 2019 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen af dette direktiv, eventuelt ledsaget af et lovgivningsforslag.

Rapporten skal indeholde:

- a) en liste over alle de traktatbrudssøgsmål, som Kommissionen har anlagt vedrørende dette direktiv
- b) en vurdering af størrelsen af de gennemsnitlige gebyrer i medlemsstaterne for betalingskonti, der er omfattet af dette direktiv
- c) en vurdering af muligheden for at udvikle en ramme for automatisk omdirigering af betalinger fra en betalingskonto til en anden inden for samme medlemsstat kombineret med automatiske meddelelser til betalingsmodtagere eller betalere, når deres overførsler omdirigeres
- d) en vurdering af muligheden for at udvide den i artikel 10 omhandlede flytningsservice til tilfælde, hvor den modtagende og den overførende betalingstjenesteudbyder er etableret i forskellige medlemsstater, og af muligheden for at åbne konti på tværs af grænserne i henhold til artikel 11
- e) en vurdering af antallet af kontoindehavere, der har flyttet betalingskonti siden gennemførelsen af dette direktiv, baseret på de oplysninger, som medlemsstaterne har forelagt i medfør af artikel 27
- f) en vurdering af omkostningerne og fordelene ved at indføre fuldstændig portabilitet af betalingskontonumre i hele Unionen
- g) en vurdering af antallet af kreditinstitutter, der tilbyder betalingskonti med basale funktioner
- h) en vurdering af antallet af og, såfremt anonymiserede oplysninger er gjort tilgængelige, karakteristika ved de forbrugere, der har åbnet betalingskonti med basale funktioner efter gennemførelsen af dette direktiv
- i) en vurdering af de gennemsnitlige årlige gebyrer, der opkræves for betalingskonti med basale funktioner på medlemsstatsplan
- j) en vurdering af effektiviteten af de eksisterende foranstaltninger og behovet for yderligere foranstaltninger til at øge den finansielle integration og bistå svagtstillede medlemmer af samfundet i forbindelse med overdreven gældsætning
- k) eksempler på bedste praksis blandt medlemsstaterne for at begrænse udelukkelsen af forbrugere fra adgang til betalingstjenester.

2. I rapporten vurderes det, bl.a. på grundlag af de oplysninger, der er modtaget fra medlemsstaterne i henhold til artikel 27, hvorvidt listen over tjenesteydelser, der er omfattet af en betalingskonto med basale funktioner, skal ændres og ajourføres, idet der tages hensyn til udviklingen inden for betalingsmidler og teknologi.

3. I rapporten vurderes det endvidere, om der er behov for yderligere foranstaltninger vedrørende sammenligningswebsteder og pakketilbud ud over dem, der er truffet i medfør af artikel 7 og 8, navnlig om der er behov for en akkreditering af sammenligningswebsteder.

Artikel 29

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør inden den 18. september 2016 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De underretter straks Kommissionen herom.

2. Medlemsstaterne anvender de i stk. 1 omhandlede foranstaltninger fra den 18. september 2016.

Der gælder følgende undtagelser fra bestemmelserne i første afsnit:

a) Artikel 3 anvendes fra den 17. september 2014.

b) Medlemsstaterne anvender de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme artikel 4, stk. 1-5, artikel 5, stk. 1, 2 og 3, artikel 6, stk. 1 og 2, og artikel 7 senest ni måneder efter ikrafttrædelsen af den delegerede retsakt, som er omhandlet i artikel 3, stk. 4.

c) De medlemsstater, hvor der allerede findes et sidestykke til et gebyroplysningsdokument på nationalt plan, kan vælge at indarbejde det fælles format og det fælles symbol herfor senest 18 måneder efter ikrafttrædelsen af den delegerede retsakt, som er omhandlet i artikel 3, stk. 4.

d) De medlemsstater, hvor der allerede findes et sidestykke til en gebyropgørelse på nationalt plan, kan vælge at indarbejde det fælles format og det fælles symbol herfor senest 18 måneder efter ikrafttrædelsen af den delegerede retsakt, som er omhandlet i artikel 3, stk. 4.

3. De i stk. 1 omhandlede foranstaltninger skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

4. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 30

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 31

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 23. juli 2014.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

S. GOZI

Formand